Parfumuri si culori (23)

1315. „Constitutia e un document pe care Poporul trebuie sã-l apere de Guvern.” (Ronald Reagan)

1316. „Feriti-vã de prietenia celor rãi si de dusmãnia celor buni!” (Pythagora)

1317. „Democratia este arta de a te tine singur în frîu, ca sã nu fie nevoie sã te tinã altii.” (Georges Clemenceau)

1318. „Cînd China se va trezi, se va cutremura lumea.” (Napoleon Bonaparte)

1319. Cunosc cîteva femei insuportabile care, cînd au terminat-o cu ciclul menstrual, s-au nãpustit în ciclul electoral.

1320. „Eu nu spun niciodatã ce cred si nu cred niciodatã ce spun.” (Niccolo Machiavelli)

1321. „În valea Armaghedon Dumnezeu si Diavolul stau de vorbã, în liniste, despre treburile lor.” (Eugenio Montale)

1322. Printre cei care au avut încredere în mine încã de la început si m-au ajutat a fost si Agatha Grigorescu-Bacovia. Am cunoscut-o în vara anului 1967, cînd abia intrasem la Filosofie. Atunci l-am întîlnit si pe fiul ei si al lui George Bacovia, pe nume Gabriel. Un omulet chinuit si bolnav. Mai tîrziu, în anii ’90, ajunsese aproape un cersetor, l-am ajutat cu bani, i-am dãruit o masinã de scris si, vãzînd cã se apropie iarna si n-are ce îmbrãca, i-am dat un palton de-al meu. Apoi, bunul Gabriel a „adormit lîngã pãrintii sãi”. Dar, despre tatãl lui vreau sã vorbesc. Incontestabil, un geniu poetic. „Din 30 de cuvinte, Bacovia a fãcut o operã magnificã” – îmi spunea, uneori, Eugen Barbu. În cartea memorialisticã „Bacovia. Viata Poetului”, vãduva lui descrie o scenã curioasã, din care reiese cã delicatului creator îi cam plãcea sã tragã la mãsea: „Într-o dupã-amiazã a fost invitat la redactie, mi se pare pentru onorariu. Se însera si nu mai venea. L-am asteptat cu mare emotie. Veta se culcase. Am stat cu lumina aprinsã, pînã la trei din noapte. Plouase si cerul se înseninase, spuzit de stele. La fereastra dinspre stradã erau trase numai perdelele, nu si storul. Mã lãsasem îmbrãcatã pe marginea divanului. Începuse sã mijeascã zorile. O masinã stopã la poartã si, în linistea

deplinã, se auzirã glasuri iritate. Cineva spunea: «Aici, mã, auzi? Aici, pe poarta asta, imbecilule!» Mã cuprinse spaima. Ce mai este si asta? mi-am zis. Stinsei repede lumina si privii pe geam.
– Intrã, mã, imbecilule, n-auzi? Deschide poarta! Erau si alte glasuri, mormãite, dar acela detuna. Deodatã, am recunoscut glasul unui cunoscut director de ziar, asa cum l-am auzit odatã urlînd si în redactie la niste telefoane. Masina se îndepãrta. Iesii binisor în curte, mã îndreptai spre poartã. L-am vãzut pe poet rezemat de stîlpul de la intrare. Sedea inert. Îl luai în casã. Se culcã si adormi destul de repede. Se fãcuse ziuã. Am închis ferestrele si am rãmas ca de obicei, cînd mi se întîmplau lucruri atît de neobisnuite, fãrã sã pot dormi. Nu stiam cum sã procedez… Sã-l întreb ce-a fost, sã astept sã-mi spunã… Nu-mi plãceau indiscretiile, dar o lãmurire trebuia. A doua zi dupã-masã, la cafea, îmi povesti singur:
– Aseará, de la redactie, grupul de scriitori cu care am venit acasã a fost de pãrere sã merg cu ei sã luãm o bere. La masa lor au mai venit si altii; s-au pus pe bãuturã: vin, vermuturi, nu mai stiu ce. Spre ziuã, ai vãzut cum m-au adus acasã. O tãcere grea plutea între noi.
– Grozavi sînt la betie, ziaristii ãstia! Si ce scandalagii! Ce gurã mare!... spuse ca pentru sine. Era calm. O betie finã aduce o inspiratie aleasã, draga mea!
– Acesta e rostul betiilor?! i-am rãspuns ironic…
– Crezi cã nu? Vinurile rele, falsificate, stricate te otrãvesc, te înnebunesc. Au dreptate doctorii. Dar vinurile bune, nu!
Din fericire, printre cei ce îl aduseserã acasã fusese si Cezar Petrescu, mare admirator al lui Bacovia. Îi recitase versurile la întîlnirea din ajun, recitase si poetul. S-au sãrutat si si-au adus aminte cu totii de sezãtoarea care avusese loc la Piatra Neamt, în 1924. Atunci, mai multi scriitori si gazetari trecuserã pe la Bacovia, la Bacãu, si-l luaserã cu ei la Piatra, la o sezãtoare literarã. Fãceau parte din grupul acela Mihail Sadoveanu, Cezar Petrescu, Ionel Teodoreanu, George Topîrceanu, Ion Marin Sadoveanu si altii. Bacovia citise foarte inspirat din poeziile sale. Apoi, l-au condus la Bacãu si nu se mai vãzuserã decît întîmplãtor, pînã în seara cu pricina. Poetul se simtea vesel dupã acea petrecere, desi era deceptionat de felul cum se despãrtiserã".
1323. Elogii inimaginabile ale eminentului poet crestin Nichifor Crainic fatã de Adolf Hitler, considerat „marele erou al vremii noastre"! Textul care urmeazã l-am gãsit într-o Conferintã pe care Nichifor Crainic (pe numele adevãrat Ion Dobre) a tinut-o, în ultima parte a anului 1940, la Universitãtile din Viena, Breslau si Berlin. Discursul a fost tipãrit în nr. din decembrie 1940 al revistei „Gândirea": „De la începutul miscării, Germania hitleristã si Italia mussolinianã au constituit preferintele exclusive ale nationalistilor români. Aceasta a fost suficient ca democratii nostri, atîtati de Franta si Anglia, de francmasonerie si de iudaism, sã declare pe orice simpatizant cu national-socialismul trãdãtor de tarã. În România Regelui Carol II, nationalismul a fost înfierat ca «Hitlerism». Pentru a înlãtura asa-zisa primejdie de hitlerizare a tării si pentru a salva sistemul genevez, Regele a transformat guvernul democratic în teroare politistã, iar pe vechii politicieni în simulatori cinici ai noilor idei. Astfel, nationalistii români au fost împuscati cu sutele si cu miile, ca partizani ai lui Adolf Hitler. Afarã de Germania, nu existã nici o tarã din Europa unde ideile marelui erou al vremii noastre sã fi înregistrat atîtea sacrificii de sînge tînăr ca în România. Ca o consecintã a vechiului sistem, catastrofa recentã a tării mele, care a pierdut în cîteva sãptãmîni patru provincii cu sapte milioane de locuitori, dintre care aproape patru milioane de români neaosi, a grãbit prãbusirea Regelui si a teroarei politienesti. Revolutia legionarã e astãzi stãpînã pe România. Conceptia nationalistã a devenit conceptie de stat si, ca urmare logicã, încadrarea României în politica Axei e un fapt îndeplinit. Aceastã încadrare însã nu e întemeiatã numai pe convingerea neclintitã a tineretului român; ea e consfintitã pentru totdeauna de imensul sacrificiu de sînge pentru aceeasi credintã, în numele cãreia Adolf Hitler e biruitorul Europei."

1324. ,,Poetul este telegraful viu între Dumnezeu si oameni.” (Franz Kafka)

1325. În Istorie n-au cîstigat acele tãri care si-au ucis profetii, ci acelea care i-au înarmat.

1326. O strofã care mã impresioneazã încã din scoala primarã, fãcîndu-mã sã pretuiesc valoarea intimistã a unui cãmin si sã constientizez cã încã sînt viu si e mai bine la suprafata pãmîntului decît dedesubt. Autorul ei, Vasile Alecsandri, avea sã moarã de cancer la stomac:

,,Ziua scade; iarna vine, vine pe crivãt cãlare.
Vîntul suierã prin hornuri, rãspîndind înfiorare.
Boii rag, caii nechează, cîinii latrã la un loc,
Omul, trist, cade pe gînduri si s-apropie de foc”.

1327. ,,America trebuie lãudatã, totusi, mai ales dacã n-ai cãlcat pe-acolo.” (Gustave Flaubert)

1328. ,,Alegerile sînt o oroare moralã, o baie de mocirlã pentru orice suflet implicat în ele.” (G.B. Shaw)

1329. ,,Un om inteligent nu face toate greselile singur. El dã si altora o sansã.” (Winston Churchill)
1330. În anii ocupatiei staliniste a României, filosoful Constantin Rãdulescu-Motru a lesinat de foame, pe stradã…
1331. Un poet francez necunoscut mie, Frédéric Jacques Temple, scrie o strofã splendidã, ca un tablou impresionist, cu titlul ,,Octombrie”:

,,Triumful ruginii
si gloria vulpilor
arama si aurul
dau foc ierburilor”.

1332. ,,Nu trebuie sã stiti voi tot ce fac eu.” (Napoleon Bonaparte, cãtre fratii si surorile sale)

1333. Casanova e primit, într-o zi, de Frederic al II-lea, în parcul Palatului Sans-Souci (Fãrã Griji). Regele, mai mult ca sigur, homosexual. Îsi alungase sotia de la Curte si se înconjurase de soldati de gardã foarte arãtosi, niste zdrahoni de aproape 2 metri. La un moment dat… ,,Se opri înaintea mea, mã mãsurã din cap pînã-n picioare si pe urmã, dupã cîteva clipe de tãcere, îmi spuse:
– Stiti cã sînteti un bãrbat frumos?”
Era o manierã discretã de a-i face curte unui aventurier italian înalt de 1,86 m (enorm pentru vremea aceea!), cãruia i se dusese faima de ,,bãrbat al tuturor femeilor si femeie a tuturor bãrbatilor” (cum se spunea si despre Iulius Cezar). Abia dupã ceva timp Casanova primeste o propunere de slujbã din partea temutului învingãtor al Rãzboiului de 7 ani. Propunere inacceptabilã, însã, pentru orgoliul si visele acestui om, totusi, de anvergurã. Iatã ce povesteste Casanova în ,,Memoriile” sale, care îl fac sã fie – conform unor istorici literari – cel mai mare scriitor italian, dupã Dante Aligheri: ,,Trecuserã vreo cinci, sase sãptãmîni de la ciudata mea convorbire cu monarhul, cînd Lordul Marshall îmi vesti cã maiestatea-sa îmi acordã un loc de preceptor în noul corp de cadeti pomeranieni pe care tocmai l-a înfiintat. Erau cincisprezece, nici mai multi, nici mai putini, si dorea sã le dea cinci preceptori: în felul acesta fiecare urma sã aibã cîte trei elevi, cu sase sute de scuzi leafã si cu masa la cadeti. Preceptorii erau datori sã-i urmeze ori sã-i însoteascã pe cadeti peste tot, chiar si la Curte, în

haine cu ceaprazuri. Trebuia sã mã hotãrãsc fãrã zãbavã, cãci ceilalti patru îsi si luaserã slujba în primire si majestãtii-sale nu-i plãcea sã astepte. Îl întrebai pe Lordul Keith unde e colegiul si-i fãgãduii sã-i dau rãspunsul a doua zi. Mi-a trebuit, împotriva firii mele, mult sînge rece, ca sa nu rîd la o propunere atît de nãstrusnicã venitã din partea unui om altminteri atît de cuminte; si mai mare îmi fu însã uimirea cînd vãzui cum erau gãzduiti cei 15 nobili din bogata Pomeranie: vreo trei-patru sãli aproape pustii, cîteva odãi spoite cu var, cu cîte o sãrãcie de pãtut, o masã de brad si douã scaune din acelasi lemn; tinerii cadeti, toti între 12 si 13 ani, murdari, nepieptãnati si încliftati într-o uniformã ponositã care le vãdea cît se poate de bine mutrele de topîrlani si de tãrãnoi. Erau de-a valma cu cei 4 preceptori, pe care-i luai drept slujitorii lor si care se holbarã la mine cu niste mutre tîmpe, neîndrãznind sã-si închipuie cã eu aveam sã fiu noul lor coleg. În clipa cînd era sã-mi iau rãmas-bun pe vecie de la toatã aceastã pustime, unul din preceptori se uitã pe fereastrã si strigã: «Vine regele, cãlare!» Nu-l puteam ocoli si-mi pãrea si bine, altminteri, sã-l mai vãd încã o datã, mai ales aici. Majestatea-sa se urcã cu prietenul lui, Icilius, îsi aruncã ochii peste tot, mã vede si nu-mi spune o vorbã. Purtam pe piept strãlucitoarea cruce a ordinului meu si eram îmbrãcat într-o hainã elegantã de tafta. A trebuit sã-mi musc însã buzele ca sã nu pufnesc în rîs cînd l-am vãzut pe marele Frederic înfuriindu-se cã zãreste o oalã de noapte care iesea putin de sub pat si în care mai erau încã urme ale unor anume necurãtenii.

– Al cui e patul? strigã suveranul.

– Al meu, sire, rãspunse tremurînd unul din cadeti.

– Mã rog, dar nu cu dumneata am treabã. Unde ti-e preceptorul?

Fericitul preceptor se prezintã si blîndul suveran îl face cu ou si cu otet, nemaiscotîndu-l din dobitoc. Binevoi totusi sã-i spunã, încheindu-si probozeala, cã are un slujitor la porunca lui si cã e dator sã vegheze asupra curãteniei. Scena aceasta dezgustãtoare mi-a fost de ajuns: am sters-o frumusel si m-am dus la Lordul Marshall, arzînd de nerãbdare sã-i multumesc pentru nemaipomenitul noroc pe care era sã mi-l hãrãzeascã cerul prin mijlocirea lui. Bunul mosneag începu sã rîdã cînd îi povestii în amãnunt scena la care fusesem martor. Îmi spuse cã bine fac cã nu primesc o asemenea slujbã, dar cã trebuie totusi sã merg sã-i multumesc regelui înainte de a pleca din Berlin. Mãrturisindu-i cã nu-mi face nici o plãcere sã mã prezint la un om care fusese atît de ciufut cu mine, luã pe seama lui sã-i înfãtiseze majestãtii-sale multumirile mele si refuzul meu”.

(va urma)

Parfumuri si culori (23)

1315. „Constitutia e un document pe care Poporul trebuie sã-l apere de Guvern.” (Ronald Reagan)

1316. „Feriti-vã de prietenia celor rãi si de dusmãnia celor buni!” (Pythagora)

1317. „Democratia este arta de a te tine singur în frîu, ca sã nu fie nevoie sã te tinã altii.” (Georges Clemenceau)

1318. „Cînd China se va trezi, se va cutremura lumea.” (Napoleon Bonaparte)

1319. Cunosc cîteva femei insuportabile care, cînd au terminat-o cu ciclul menstrual, s-au nãpustit în ciclul electoral.

1320. „Eu nu spun niciodatã ce cred si nu cred niciodatã ce spun.” (Niccolo Machiavelli)

1321. „În valea Armaghedon Dumnezeu si Diavolul stau de vorbã, în liniste, despre treburile lor.” (Eugenio Montale)

1322. Printre cei care au avut încredere în mine încã de la început si m-au ajutat a fost si Agatha Grigorescu-Bacovia. Am cunoscut-o în vara anului 1967, cînd abia intrasem la Filosofie. Atunci l-am întîlnit si pe fiul ei si al lui George Bacovia, pe nume Gabriel. Un omulet chinuit si bolnav. Mai tîrziu, în anii ’90, ajunsese aproape un cersetor, l-am ajutat cu bani, i-am dãruit o masinã de scris si, vãzînd cã se apropie iarna si n-are ce îmbrãca, i-am dat un palton de-al meu. Apoi, bunul Gabriel a „adormit lîngã pãrintii sãi”. Dar, despre tatãl lui vreau sã vorbesc. Incontestabil, un geniu poetic. „Din 30 de cuvinte, Bacovia a fãcut o operã magnificã” – îmi spunea, uneori, Eugen Barbu. În cartea memorialisticã „Bacovia. Viata Poetului”, vãduva lui descrie o scenã curioasã, din care reiese cã delicatului creator îi cam plãcea sã tragã la mãsea: „Într-o dupã-amiazã a fost invitat la redactie, mi se pare pentru onorariu. Se însera si nu mai venea. L-am asteptat cu mare emotie. Veta se culcase. Am stat cu lumina aprinsã, pînã la trei din noapte. Plouase si cerul se înseninase, spuzit de stele. La fereastra dinspre stradã erau trase numai perdelele, nu si storul. Mã lãsasem îmbrãcatã pe marginea divanului. Începuse sã mijeascã zorile. O masinã stopã la poartã si, în linistea

deplinã, se auzirã glasuri iritate. Cineva spunea: «Aici, mã, auzi? Aici, pe poarta asta, imbecilule!» Mã cuprinse spaima. Ce mai este si asta? mi-am zis. Stinsei repede lumina si privii pe geam.
– Intrã, mã, imbecilule, n-auzi? Deschide poarta! Erau si alte glasuri, mormãite, dar acela detuna. Deodatã, am recunoscut glasul unui cunoscut director de ziar, asa cum l-am auzit odatã urlînd si în redactie la niste telefoane. Masina se îndepãrta. Iesii binisor în curte, mã îndreptai spre poartã. L-am vãzut pe poet rezemat de stîlpul de la intrare. Sedea inert. Îl luai în casã. Se culcã si adormi destul de repede. Se fãcuse ziuã. Am închis ferestrele si am rãmas ca de obicei, cînd mi se întîmplau lucruri atît de neobisnuite, fãrã sã pot dormi. Nu stiam cum sã procedez… Sã-l întreb ce-a fost, sã astept sã-mi spunã… Nu-mi plãceau indiscretiile, dar o lãmurire trebuia. A doua zi dupã-masã, la cafea, îmi povesti singur:
– Aseará, de la redactie, grupul de scriitori cu care am venit acasã a fost de pãrere sã merg cu ei sã luãm o bere. La masa lor au mai venit si altii; s-au pus pe bãuturã: vin, vermuturi, nu mai stiu ce. Spre ziuã, ai vãzut cum m-au adus acasã. O tãcere grea plutea între noi.
– Grozavi sînt la betie, ziaristii ãstia! Si ce scandalagii! Ce gurã mare!... spuse ca pentru sine. Era calm. O betie finã aduce o inspiratie aleasã, draga mea!
– Acesta e rostul betiilor?! i-am rãspuns ironic…
– Crezi cã nu? Vinurile rele, falsificate, stricate te otrãvesc, te înnebunesc. Au dreptate doctorii. Dar vinurile bune, nu!
Din fericire, printre cei ce îl aduseserã acasã fusese si Cezar Petrescu, mare admirator al lui Bacovia. Îi recitase versurile la întîlnirea din ajun, recitase si poetul. S-au sãrutat si si-au adus aminte cu totii de sezãtoarea care avusese loc la Piatra Neamt, în 1924. Atunci, mai multi scriitori si gazetari trecuserã pe la Bacovia, la Bacãu, si-l luaserã cu ei la Piatra, la o sezãtoare literarã. Fãceau parte din grupul acela Mihail Sadoveanu, Cezar Petrescu, Ionel Teodoreanu, George Topîrceanu, Ion Marin Sadoveanu si altii. Bacovia citise foarte inspirat din poeziile sale. Apoi, l-au condus la Bacãu si nu se mai vãzuserã decît întîmplãtor, pînã în seara cu pricina. Poetul se simtea vesel dupã acea petrecere, desi era deceptionat de felul cum se despãrtiserã".
1323. Elogii inimaginabile ale eminentului poet crestin Nichifor Crainic fatã de Adolf Hitler, considerat „marele erou al vremii noastre"! Textul care urmeazã l-am gãsit într-o Conferintã pe care Nichifor Crainic (pe numele adevãrat Ion Dobre) a tinut-o, în ultima parte a anului 1940, la Universitãtile din Viena, Breslau si Berlin. Discursul a fost tipãrit în nr. din decembrie 1940 al revistei „Gândirea": „De la începutul miscării, Germania hitleristã si Italia mussolinianã au constituit preferintele exclusive ale nationalistilor români. Aceasta a fost suficient ca democratii nostri, atîtati de Franta si Anglia, de francmasonerie si de iudaism, sã declare pe orice simpatizant cu national-socialismul trãdãtor de tarã. În România Regelui Carol II, nationalismul a fost înfierat ca «Hitlerism». Pentru a înlãtura asa-zisa primejdie de hitlerizare a tãrii si pentru a salva sistemul genevez, Regele a transformat guvernul democratic în teroare politistã, iar pe vechii politicieni în simulatori cinici ai noilor idei. Astfel, nationalistii români au fost împuscati cu sutele si cu miile, ca partizani ai lui Adolf Hitler. Afarã de Germania, nu existã nici o tarã din Europa unde ideile marelui erou al vremii noastre sã fi înregistrat atîtea sacrificii de sînge tînãr ca în România. Ca o consecintã a vechiului sistem, catastrofa recentã a tãrii mele, care a pierdut în cîteva sãptãmîni patru provincii cu sapte milioane de locuitori, dintre care aproape patru milioane de români neaosi, a grãbit prãbusirea Regelui si a teroarei politienesti. Revolutia legionarã e astãzi stãpînã pe România. Conceptia nationalistã a devenit conceptie de stat si, ca urmare logicã, încadrarea României în politica Axei e un fapt îndeplinit. Aceastã încadrare însã nu e întemeiatã numai pe convingerea neclintitã a tineretului român; ea e consfintitã pentru totdeauna de imensul sacrificiu de sînge pentru aceeasi credintã, în numele cãreia Adolf Hitler e biruitorul Europei."

1324. ,,Poetul este telegraful viu între Dumnezeu si oameni.” (Franz Kafka)

1325. În Istorie n-au cîstigat acele tãri care si-au ucis profetii, ci acelea care i-au înarmat.

1326. O strofã care mã impresioneazã încã din scoala primarã, fãcîndu-mã sã pretuiesc valoarea intimistã a unui cãmin si sã constientizez cã încã sînt viu si e mai bine la suprafata pãmîntului decît dedesubt. Autorul ei, Vasile Alecsandri, avea sã moarã de cancer la stomac:

,,Ziua scade; iarna vine, vine pe crivãt cãlare.
Vîntul suierã prin hornuri, rãspîndind înfiorare.
Boii rag, caii nechează, cîinii latrã la un loc,
Omul, trist, cade pe gînduri si s-apropie de foc”.

1327. ,,America trebuie lãudatã, totusi, mai ales dacã n-ai cãlcat pe-acolo.” (Gustave Flaubert)

1328. ,,Alegerile sînt o oroare moralã, o baie de mocirlã pentru orice suflet implicat în ele.” (G.B. Shaw)

1329. ,,Un om inteligent nu face toate greselile singur. El dã si altora o sansã.” (Winston Churchill)
1330. În anii ocupatiei staliniste a României, filosoful Constantin Rãdulescu-Motru a lesinat de foame, pe stradã…
1331. Un poet francez necunoscut mie, Frédéric Jacques Temple, scrie o strofã splendidã, ca un tablou impresionist, cu titlul ,,Octombrie”:

,,Triumful ruginii
si gloria vulpilor
arama si aurul
dau foc ierburilor”.

1332. ,,Nu trebuie sã stiti voi tot ce fac eu.” (Napoleon Bonaparte, cãtre fratii si surorile sale)

1333. Casanova e primit, într-o zi, de Frederic al II-lea, în parcul Palatului Sans-Souci (Fãrã Griji). Regele, mai mult ca sigur, homosexual. Îsi alungase sotia de la Curte si se înconjurase de soldati de gardã foarte arãtosi, niste zdrahoni de aproape 2 metri. La un moment dat… ,,Se opri înaintea mea, mã mãsurã din cap pînã-n picioare si pe urmã, dupã cîteva clipe de tãcere, îmi spuse:
– Stiti cã sînteti un bãrbat frumos?”
Era o manierã discretã de a-i face curte unui aventurier italian înalt de 1,86 m (enorm pentru vremea aceea!), cãruia i se dusese faima de ,,bãrbat al tuturor femeilor si femeie a tuturor bãrbatilor” (cum se spunea si despre Iulius Cezar). Abia dupã ceva timp Casanova primeste o propunere de slujbã din partea temutului învingãtor al Rãzboiului de 7 ani. Propunere inacceptabilã, însã, pentru orgoliul si visele acestui om, totusi, de anvergurã. Iatã ce povesteste Casanova în ,,Memoriile” sale, care îl fac sã fie – conform unor istorici literari – cel mai mare scriitor italian, dupã Dante Aligheri: ,,Trecuserã vreo cinci, sase sãptãmîni de la ciudata mea convorbire cu monarhul, cînd Lordul Marshall îmi vesti cã maiestatea-sa îmi acordã un loc de preceptor în noul corp de cadeti pomeranieni pe care tocmai l-a înfiintat. Erau cincisprezece, nici mai multi, nici mai putini, si dorea sã le dea cinci preceptori: în felul acesta fiecare urma sã aibã cîte trei elevi, cu sase sute de scuzi leafã si cu masa la cadeti. Preceptorii erau datori sã-i urmeze ori sã-i însoteascã pe cadeti peste tot, chiar si la Curte, în

haine cu ceaprazuri. Trebuia sã mã hotãrãsc fãrã zãbavã, cãci ceilalti patru îsi si luaserã slujba în primire si majestãtii-sale nu-i plãcea sã astepte. Îl întrebai pe Lordul Keith unde e colegiul si-i fãgãduii sã-i dau rãspunsul a doua zi. Mi-a trebuit, împotriva firii mele, mult sînge rece, ca sa nu rîd la o propunere atît de nãstrusnicã venitã din partea unui om altminteri atît de cuminte; si mai mare îmi fu însã uimirea cînd vãzui cum erau gãzduiti cei 15 nobili din bogata Pomeranie: vreo trei-patru sãli aproape pustii, cîteva odãi spoite cu var, cu cîte o sãrãcie de pãtut, o masã de brad si douã scaune din acelasi lemn; tinerii cadeti, toti între 12 si 13 ani, murdari, nepieptãnati si încliftati într-o uniformã ponositã care le vãdea cît se poate de bine mutrele de topîrlani si de tãrãnoi. Erau de-a valma cu cei 4 preceptori, pe care-i luai drept slujitorii lor si care se holbarã la mine cu niste mutre tîmpe, neîndrãznind sã-si închipuie cã eu aveam sã fiu noul lor coleg. În clipa cînd era sã-mi iau rãmas-bun pe vecie de la toatã aceastã pustime, unul din preceptori se uitã pe fereastrã si strigã: «Vine regele, cãlare!» Nu-l puteam ocoli si-mi pãrea si bine, altminteri, sã-l mai vãd încã o datã, mai ales aici. Majestatea-sa se urcã cu prietenul lui, Icilius, îsi aruncã ochii peste tot, mã vede si nu-mi spune o vorbã. Purtam pe piept strãlucitoarea cruce a ordinului meu si eram îmbrãcat într-o hainã elegantã de tafta. A trebuit sã-mi musc însã buzele ca sã nu pufnesc în rîs cînd l-am vãzut pe marele Frederic înfuriindu-se cã zãreste o oalã de noapte care iesea putin de sub pat si în care mai erau încã urme ale unor anume necurãtenii.

– Al cui e patul? strigã suveranul.

– Al meu, sire, rãspunse tremurînd unul din cadeti.

– Mã rog, dar nu cu dumneata am treabã. Unde ti-e preceptorul?

Fericitul preceptor se prezintã si blîndul suveran îl face cu ou si cu otet, nemaiscotîndu-l din dobitoc. Binevoi totusi sã-i spunã, încheindu-si probozeala, cã are un slujitor la porunca lui si cã e dator sã vegheze asupra curãteniei. Scena aceasta dezgustãtoare mi-a fost de ajuns: am sters-o frumusel si m-am dus la Lordul Marshall, arzînd de nerãbdare sã-i multumesc pentru nemaipomenitul noroc pe care era sã mi-l hãrãzeascã cerul prin mijlocirea lui. Bunul mosneag începu sã rîdã cînd îi povestii în amãnunt scena la care fusesem martor. Îmi spuse cã bine fac cã nu primesc o asemenea slujbã, dar cã trebuie totusi sã merg sã-i multumesc regelui înainte de a pleca din Berlin. Mãrturisindu-i cã nu-mi face nici o plãcere sã mã prezint la un om care fusese atît de ciufut cu mine, luã pe seama lui sã-i înfãtiseze majestãtii-sale multumirile mele si refuzul meu”.

(va urma)

La închiderea editiei.
In„Tricolorul" de marti a apărut un articol de sport, intitulat

„Vedeta Adrian Mutu se crede semi-zeu".

Merită să-l cunoască si cititorii „României Mari":

„În urmă cu vreo 10 ani, antrenorul echipei F.C. Arges, Nicolae Dobrin, a vrut să schimbe un jucător si să bage altul pe teren. Dar, stupoare! Jucătorul a refuzat, rămînînd, pe mai departe, să joace (prost). Întrucît partida se televiza, milioane de oameni au văzut incredibila scenă, aflînd si numele obrăznicăturii: un oarecare Mutu. Nume comic, desigur. Anii au trecut. Tînărul a mai crescut, fiind remarcat de Dinamo, unde a si ajuns. Jucător talentat, desigur, nu-i contestă nimeni valoarea. Dar de unde atîtea inele, brătări, cercelusi, tatuaje, alunite si alte briz-brizuri pe el? Numai fite! Si încă marele public nu l-a auzit cum vorbeste: ce mare e el, cum are, el, toată lumea la picioare, cine mai e ca el, el e nr. 1, el, el si iarăsi el, peste tot numai el! La recentul turneu de pregătire al echipei Nationale, acest Mutu l-a făcut pe Stefan Iovan albie de porci, amenintîndu-l că-l dă afară de la lot. Cine e Iovan? Căpitanul echipei de vis de la Sevilla, cel care a primit si a ridicat primul, deasupra capului, Cupa Campionilor Europeni! Era în noaptea de 7 spre 8 mai 1986. Cîti ani avea Adrian Mutu atunci? Probabil vreo 5-6 anisori. Un tînc cu muci la nas. Acum, mormolocul a crescut si mătură pe jos cu ceea ce, mai mult ca sigur, el n-o să ajungă niciodată: campionul unei campioane europene! Care mai e si antrenor secund al nationalei. Iar Victor Piturcă tace, ca un las, de teamă că Mutu s-ar putea să se supere si să nu mai dea goluri, care goluri îl tin pe el în functie. Dar, si fără să se supere pe cineva anume, Mutu ratează. Asa s-a întîmplat vineri seara, în meciul cu Italia. Degeaba a dat Mutu un gol (frumos, ce-i drept), din actiune, dacă pe urmă l-a anulat singur, ratînd lovitura de 11 metri. Dar unde scrie că el trebuia să bată 11 metri? De ce arestuieste el toate mingile? Cine i-a dat dreptul să vămuiască totul în echipă, să se poarte ca un turn de control? Si cum îsi permite băiatul ăsta atît de prost crescut să se comporte ca un stăpîn absolut? Era clar, pentru toată lumea, că, numai cu cîteva minute înainte de finalul meciului, Mutu nu mai avea suflu, îsi pierduse nu numai vitalitatea, ci si luciditatea în joc. Obligatoriu, altcineva trebuia să bată 11 metri. Dar, cine ar fi îndrăznit să ia mingea din mîna acaparatoare a lui Mutu? Ar fi fost prăpăd, toate lăntisoarele si zdrăngănelele din lume s-ar fi revărsat în capul temerarului. Asa că vedeta s-a apropiat de minge, cu gîndul lacom că el bate singur Italia, a sutat si, pardon, scuzati, bonsoar, l-a luat la tintă pe portarul Buffon. El, Mutu, fiind adevăratul bufon. Ce dezamăgire imensă, ce oftat din rărunchi, ce jale mare, peste toată suflarea românească! Tocmai el, care nu dormise la gîndul că are misiunea să facă fericit un popor întreg! L-a făcut, asa e, dar nu fericit, ci nefericit. Fireste, se poate spune că asa e în fotbal. Se mai si ratează. Da, dar una e să rateze un om care îsi vede lungul nasului, ca Hagi – si alta e să rateze un încrezut, care nu-si mai încape în piele de-atîtea fandoseli ca acest Mutu. Căruia i s-a urcat la cap că el e Briliantul. Care Briliant? Cine-a mai născocit si tîmpenia asta? Una peste alta, ceva mai multă modestie nu i-ar strica acestui fotbalist. Sfatul nostru este să se maturizeze mai repede, pînă nu-l trînteste viata, în stilul ei imprevizibil, iar atunci n-o să-i plîngă nimeni de milă. Si încă ceva: Mutu n-o să-i ajungă lui Hagi, niciodată, nici la degetul mic..."

18.06.2008
Alcibiade

Săptămîna pe scurt

*** România a ajuns Tara Hotilor * Ambasadorul SUA a încurcat-o cu Scrisoarea Deschisă a Tribunului * Porecla Analfabetă Piedone e un butoi de rahat de 4 tone * Un securist prost: Octavian Andronic * Mirel Rădoi si-a pierdut „constiinta“**

*** LA DESCHIDEREA EDITIEI. Fraude pe toată linia, în toate judetele, de la un capăt la altul al tării! Fraude, fraude si iarăsi fraude! Abia acum se poate spune că România a ajuns o Tară a Hotilor, incluzîndu-i aici nu numai pe cei care fură, ci si pe cei care închid ochii si acceptă hotia. Ce rusine istorică! * Si totusi, lui Traian Băsescu nu i-au mers TOATE manevrele: a pierdut Primăria Generală a Capitalei. Cum a fost posibil? Noi bănuim că în turul II nu s-a mai putut fura la Bucuresti, fiindcă stăpînul din umbră al României, ambasadorul Americii, a dat ordin ca alegerile (sau, mă rog, ce-a mai rămas din ele) să fie corecte. De ce? Probabil datorită rusinii teribile pe care a pătit-o ca urmare a scrisorii expediate de presedintele PRM, care l-a făcut cu ou si cu otet si l-a reclamat la întregul Congres al SUA. Ce si-a zis bătrînul Taubman? „Ia să las eu alegerile libere, tot nu mă costă nimic!“ Altminteri nu se explică esecul lui T. Băsescu si V. Blaga, care îsi luaseră toate măsurile să fure cît trebuia. I-a lăsat Taubman din brate. * Dar cel mai mare perdant al acestor alegeri e Mircea Geoană. El si-a făcut ambitia să-l împiedice pe Sorin Oprescu să candideze din partea PSD. Întîi a fost anuntat Marian Vanghelie. Reject. Apoi a fost propus Cristian Diaconescu. Reject. Oricine, numai Sorin Oprescu – nu! Fireste că nici Oprescu nu va face nici o scofală, din mai multe motive, principalele fiind: 1) Nu stie; 2) Nu poate. Cum rămîne, însă, cu încăpătînarea lui Mircea Geoană? După rezultatele celui de-al II-lea tur, Geoană se pupa singur în cur, ca maimuta, avea o fată „încă cătrănită“ (vorba lui). * Jenantă prestatia unor ziaristi de la posturile Antena 1 si Antena 3, care îi tot dau zor, la ordin, că „Alianta PSD-PC a cîstigat alegerile“. A cîstigat un rahat, asta a cîstigat. Faptul că Porecla Analfabetă Piedone (un butoi de rahat de 4 tone) a devenit primar la Sectorul 4 este egal cu zero. Aici, greseala e a PD-L, care a venit cu un candidat ungur, Silaghi. Nu le-a spus nimeni acestor diletanti (Videanu, Negoită) că bucurestenii nu sînt clujenii lui Boc si nu vor vota, niciodată, un primar maghiar?**

*** Încă nu stim dacă să-l urechem, sau să-l mîngîiem pe chelie pe C. T. Popescu, care, în discutia lui cu Emil Hurezeanu, de la postul Realitatea TV (duminică seara), a spus: „Electoratul e un animal“. Bine, bine, si electoratul ar putea răspunde: „Popescu e un animal“ – ceea ce lumea stie de mult timp, numele animalului cu pricina fiind crocodil. Dar milioane de oameni să alcătuiască un animal? Într-un asemenea hal de degradare să-i fi adus pe români derbedeii ăstia? * Idioată analiză publică Octavian Andronic, ca de obicei, în mai multe ziare concomitent („Azi“, „Ultima oră“ si ni se pare că si unul din provincie). Titlul: „Tricolorul“. Adică vor mai rămîne pe prima scenă politică a României doar 3 partide: PSD (rosu), PNL (galben), PD-L (portocaliu). Insuportabilă combinatie! Auzi la el, la evreul mascat O. Andronic: rosu – galben – portocaliu. Iar PRM va dispărea, „aproape sigur“, latră O. Andronic. Avînd în vedere că impostorul e ofiter (acoperit) al unui Serviciu Secret, putem deduce că reproduce si el, ca un papagal, ceea ce se urzeste pe-acolo, ca urmare a strategiei ticăloase de la Ambasada SUA. Ascultă, Andronic: pe ce punem pariu că PRM nu dispare, dar o să dispari tu, împreună cu sobolanul ăla bătrîn de Taubman? Bă, nenorocitilor, rugati-vă la Dumnezeu să nu-l apuce lehamitea pe Tribun, fiindcă dacă PRM nu va mai fi pe prima scenă politică, asa o miscare fascistă o să-i ocupe locul, asa niste asasinate, în plină zi, vor avea loc, de-o să vă lingeti pe degete! În orice caz, nu ne asteptam ca directorii celor două publicatii, Octavian Stireanu („Azi“) si Ion Marin („Ultima oră“) să publice toate elucubratiile acestui securist parazit si violator, O. Andronic. Apropo: Dosarul de Securitate al ăstuia de ce nu apare? Foarte simplu: fiindcă banditul este, încă, ofiter activ. * La vîrsta de peste 70 de ani, medicul Ion Vianu debutează ca romancier, cu cartea „Necredinciosul“. Zeci de ani, el a trăit în Elvetia. De ce s-a întors în „tărisoară“, cum îi zic evreii? El pretinde asa: „M-am întors în România ca să scriu“. Aiurea, te-ai întors fiindcă unde găsiti voi, evreii, niste fraieri mai mari ca românii? De scris, scrii prost, Vianule, ca dovadă „tabletele“ tale politice, într-un ziar muribund, am si uitat cum îi zice. Pe urmă, Ion Vianu ia avînt si se lansează în cugetări abisale: „În viata unui romancier debutant, cum sînt, e nevoie de un feedback, de un răspuns al publicului si deci faptul că sînt în România mă alimentează, mă hrăneste“. Nu, mosule, un romancier n-are nevoie de un „feedback“, ci de ceva mai simplu: de talent. Or, matale esti uscat ca iasca. Bine măcar că recunosti că te-ai întors în România ca să te alimentezi, să te hrănesti... * Parasuta zdrentuită Marilena Rotaru iar face spume monarhiste la gura aia ca un aspersor (în tineretea ei TVR-istă, la Redactia Culturală, cînd punea gura la pămînt, scotea petrol!). Acum, bătrîna fleoartă a făcut o emisiune pisecioasă despre „nunta de tinichea“ a lui Misu Bîl-Bîl, care se încheia cu aberatia: „Pentru că sîntem în Regatul României“. Ce regat visezi fă, proasta dracului? România e republică si asa va rămîne. Cine mă-ta pe gheată esti tu, vagaboando, să schimbi**

orînduirea de stat în tara asta? Dincolo de nerusinarea proverbială a acestei nespălate, cu ochii mici si apropiati, de maimută, rămîne debandada de la Canalul TVR Cultural, care a devenit stat în stat, provocîndu-i si jignindu-i pe români – pe banii românilor. Numai aurolaci misună prin Canalul respectiv. „Pestele de la cap se-mpute", adică de la o jigodie cu voce întiglată, Zeca-Buzura (sau cam asa ceva), unsă sefă la TVR Cultural. Iar Alexandru Sassu e izolat în fruntea Televiziunii Române, fiind, efectiv, călcat în picioare de curvele astea reciclate, care, cu cît înaintează mai mult în menopauză, cu atît devin mai agresive. * Am rîs de ne-am prăpădit, sîmbătă după-amiază, cînd, la rubrica de Sport de la OTV, o domnisoară a relatat astfel o fază din meciul de fotbal România – Italia: Mirel Rădoi s-a ciocnit cu Rat si, atansion, „si-a pierdut constiinta". Vai, vai, săracul Mirel, să nu mai aibă constiinta la el! Ce nenorocire! Bine, totusi, că numai Rădoi si-a pierdut constiinta, nu si Rătoi. De unde tot apar „ziaristii" ăstia tineri, care nu stiu diferenta dintre „constiintă" si „cunostintă"? * Pe aceleasi teme fotbalistice, la Realitatea TV, duminică noaptea, era scris un rezultat uluitor: Cehia – Turcia 3-2. Cehia a terminat grupa cu 6 puncte. Incredibil, nu-i asa? O lume întreagă a urmărit acel meci dramatic, încheiat cu victoria Turciei (3-2), numai slugile lui S.O. Vântu au înteles totul pe dos, adică Cehia ar fi învins Turcia, terminînd grupa cu 6 puncte – de fapt, cu numai 3 puncte, echipa cîrnătarilor si berarilor fiind nevoită să plece acasă. * Dar, să trecem la lucruri mai vesele. Cum e, de pildă, Cronica TV intitulată „Scandalos", pe care talentatul scriitor Nicolae Iliescu o publică în „Cronica Română". Am retinut cîteva fragmente f.f. educative: „Cine îl lasă să stea pe scaun pe acest exasperant L. Muhaiu (Liviu Mihaiu – nota red. RM) plin de tărîte teleptuale si plin de facies nereusit luat în suturi, cum de altfel si merită, de senatorul Vadim? Cine se uită în gura lui alde Bourescu (Cristian Boureanu – nota red. RM), politruc de ocazie, usurat de nevastă chiar în noaptea înstelată a nuntii? (...) Alde Chichi, sau Ciuchi (Camelia Csiki – nota red. RM), fata aspirator, vorba unui prieten, fără picere, de intră în debaraua lui nea Nicu, ne prezantă cu lux de amănunte petrecerea lui nea Mihai, adecă ex-monarhul nostru, căruia i s-a dat înapoi castelul Peles. Da, nu e rău că are si omul ăsta o adresă, dar totul se face la noi ca în provincie. În primul rînd, dinastia este de butaforie, de operetă, în al doilea rînd nu s-a zărit cam nimeni important din casele alea regale, usor desuete si mai mult ridicole, iar cine a fost prezent nu prea avea voie în propria tară. Pînă si bulgarii au rezolvat cestiunea mai înaintea noastră si mai cu intelijentă. (...) Acum, că alde Băsinescu nu s-a deplasat nu e rău, ce să caute un vaporean la curtea, chiar si de carnivale, a lui nea Mihai? Vorba ceea, a lui Caragiale: «sezi frumos, că te vede madam Carol!» Moftangii si moftangioaice, ca si Blesu"... (Andrei Plesu – nota red. RM). * Tot în „Cronica Română", Dragos Moldovan publică articolul intitulat „O întrebare pentru România anului 2008: Se mai pot

frauda alegerile?“ El vorbeste de manipularea prin mass-media, ca si de obstructionarea unor forte politice: „Cazul cel mai elocvent este cel al miscării nationaliste, reprezentată de Corneliu Vadim Tudor si Partidul România Mare. Care a început să fie promovată abia cînd românii din străinătate au început să fie priviti ca niste ipochimene periculoase, cercetati, expulzati, priviti cu scîrbă“. Asa este. Din păcate, concluzia tînărului publicist este numai în parte adevărată: „Asadar, singura institutie care poate frauda alegerile la nivel national, o spun cu regret si – stiu solidaritatea de breaslă – cu un profund sentiment de culpă, este mass-media“. Există, totusi, si alte institutii care contribuie la furtul alegerilor: Serviciile Secrete, institutele de sondare, Prefecturile etc. * Bolnavul psihic Mircea Mihăies zgîrie hîrtia de zor, nu-l mai poate opri nimeni. Ăsta chiar crede că el are o misiune în viată, cînd, de fapt, rolul lui este acela de a face lumea să rîdă. În ultima lui vomă, găzduită (de cine altcineva?) de către MOSSAD (adică fituica „Evenimentul Zilei“), tucălarul minoritarului H.R. Patapievici îl insultă, din senin, pe... Nicolae Văcăroiu! Ce-ai mă, istericule, cu omul ăsta? Îl cunosti de undeva? Ti-a făcut ceva? Supunem atentiei cititorilor nostri infamul paragraf, ca să priceapă, toată lumea, că nu-l tăvălim asa, din senin, pe dement: „Slugoiul numărul unu al lui Iliescu, ciomăgarul (?!) Văcăroiu, nu se sfieste să facă public de pe acum planul infernal copt de mintea complotistilor din 1989, al (sic!) autorilor mineriadelor si-al (sic!) atîtor abuzuri criminale“. Ati văzut analfabetul? Într-o singură frază, comite două dezacorduri gramaticale: corect se scrie mintea autorilor (nu al autorilor). Si se mai scrie si-ai atîtor abuzuri (adică autorii atîtor abuzuri) nu si-al atîtor abuzuri. * Din pagina I a numărului de luni al ziarului „Tricolorul“ (nr. 1286) am retinut cîteva titluri foarte atractive: „Ieri, s-a mai pus o bomboană pe coliva Europei. România, singura tară din lume unde mortii îi votează pe vii, iar viii îi votează pe morti! În turul II al asa-ziselor alegeri locale, listele electorale erau pline de persoane decedate, în timp ce într-o comună din jud. Iasi, lumea l-a votat, pînă seara tîrziu, pe un primar care murise în cursul diminetii“; „Românii sînt lăsati pe drumuri“ (editorial de Stefan Baban, deputat PRM de Botosani); „Justitia din România primeste spagă de la Mafie“ (declaratia unui fost bodyguard); „Handicapatul Dan Petre, dacă vreti, iar a dat cu mucii în fasole, dacă vreti, la Antena 3“; „O scrisoare pierdută (si regăsită). Viorel Duca îi scrie, din SUA, în anul 2004, pastorului evanghelist Constantin Chisălită“ (apoi stăpînii americani i-au dat ordin să dezerteze de la PRM la PNL); „Ca în fiecare an, la 15 iunie a fost depusă la mormîntul lui Mihai Eminescu o coroană de flori, cu Tricolor, din partea lui Vadim“; „Scriitorul american Gore Vidal a făcut declaratii fulminante: «Guvernul SUA este fascist!»; «George W. Bush este un criminal!»“. Foarte actuală este Tableta de întelepciune, semnată de G.B. Shaw: „Alegerile sînt o oroare morală, o baie de mocirlă pentru orice suflet implicat în ele“. * Încă o gafă în Calendarul

din „Jurnalul National“: cică la 16 iunie 1977 „Leonid Brejnev devine presedinte al URSS“. Dacă angajatii lui Dan Voiculescu ar fi avut un Dictionar Enciclopedic în redactie, ar fi văzut că Brejnev n-a fost, niciodată, presedinte al URSS (functie inexistentă pe vremea lui), ci secretar general al PCUS si presedinte al Prezidiului Sovietului Suprem (sef al Statului), în două rînduri: 1960-1964 si 1977-1982. Primul presedinte (executiv) al URSS a fost Mihail Gorbaciov (1990-1991). * Profesorul Mircea Dutu publică, în „Gardianul“ de luni, un articol foarte instructiv si interesant, cu titlul „Scandal sexual de pomină în care au fost implicati Titu Maiorescu si Veronica Micle“. Din păcate – nu stim din vina cui, poate a redactiei – textul e ilustrat si cu poza unui june care, chipurile, l-ar reprezenta pe Mihai Eminescu. Nu, acela nu e Mihai Eminescu, ci altcineva, eventual un actor al epocii. De altfel, nu se păstrează decît 4 poze înfătisîndu-l pe Eminescu. * Tot din „Jurnalul National“ am retinut o formulare corectă a avocatului Marian Nazat: „Votul la intern e de formă, deoarece altii, din afară, ne fixează soarta. Ăsta e ultimul argument pentru care, deocamdată, nu mai votez“. * O eroare monumentală, săvîrsită de un oarecare Valentin Băesu, de la „Cotidianul“: „Armenia, vacantă la Stonehenge-ul din prima tară crestină“. De unde si pînă unde chestia asta? Asa ceva zic armenii, oameni foarte orgoliosi, dar nu corespunde adevărului. Primele monumente si basilici crestine sînt pe teritoriul Israelului (dar, desigur, nu e vorba de o tară crestină), al Italiei, Greciei si României. * Un australian a fost muscat de pută, pe cînd făcea pipi (?!). Din fericire, sarpele nu era veninos. Culmea ar fi fost să moară sarpele... * Titlul săptămînii a văzut lumina tiparului pe pagina I a ziarului „Gândul“: „Regele Mihai a fugit cinci luni de acasă, în 1956“. Cică asta reiese din cartea-surpriză, pe care au pregătit-o Margareta si Radu Duda. Bîlbîitul si-a lăsat nevasta si s-a înhăitat cu o gagică mai veche. Auzi la el, de ce-i în stare! Parcă îl si vedem fugind de-acasă, cu picioarele la spinare, iar Ana de Boulion-Sarma alergînd după el si strigînd: „Michel! Michel! Nu fi misel, un’te cari, nenorocitule? Come back, să ti-o frec (ridichea), nu mă lăsa cu atîtea puradele! Haoleo, mînca-ti-as, Misule, dar-ar boala-n tine de curvar, vezi că acum îi chem pe Petru Groza si Gheorghiu-Dej, care-au băgat spaima-n burgheji, să te ducă legat la Jilava, că ciordisi tablourile! Misule, de ce-mi faci tu una ca asta? Dacă m-as pune, si io, la mintea ta de handicapat, si as fugi în lume cu Churchill, de pildă, sau cu Hrusciov, care are curul mov?“ Pînă la urmă, nu stim ce l-a făcut pe Marele Fonfăit să se întoarcă acasă, la nevastă, si să se pună pe făcut încă vreo 2-3 ploade. Acum, sanchi, nunta de diamant, 60 de ani, dar Michel nu i-a fost fidel consoartei sale, pe care a părăsit-o cu burta la gură, asta fiind gravidă cu Sofia (capitala Bulgariei). * Fotbalistul Cristian Chivu a declarat, înaintea meciului România – Italia: „Adrian Mutu le provoacă insomnii italienilor“. Pînă la urmă ni le-a provocat nouă, românilor. * Bătrînul arhitect Camil

Roguschi o tinea, danga-langa, la Realitatea TV, cu marele primar al Capitalei, Take Popescu. Cine-o fi ăsta? Bucurestii n-au avut, niciodată, un primar Take Popescu. Poate Pake Protopopescu, ăsta da. * Oamenii de stiintă americani au stabilit că fumatul scurtează viata cu cel putin 5 ani. Tot ce se poate. Dar depinde si de constitutia si mostenirea genetică a fiecărui om. Sînt oameni care scot fum pe nas-gît-urechi (ORL) mai ceva ca Vezuviul în eruptie, dar trăiesc peste 90 de ani (Winston Churchill, de exemplu) si sînt, dimpotrivă, oameni care nu fumează, nu beau, nu fac sex, dar o mierlesc de timpuriu, vorba aia, la ce-ar mai trăi? * Ziarul „Gardianul" îi face un portret necrutător Primarului Poreclă: „Piedone a primit sponsorizări grase de la Loterie, pe linie de partid". Iată textul: „Cristian Popescu «Piedone» si-a aranjat pe linie de partid obtinerea ilegală a unei locuinte sociale, dar si importante sponsorizări pentru ONG-ul său. Loteria Română i-a dat consilierului cîteva mii bune de euro, pentru ca acesta să tipărească o brosură-fantomă. În vreme ce casa de la sectorul 4 i-a fost făcută cadou de PSD, banii Loteriei au venit către Piedone pe linie conservatoare. Traseismul politic s-a dovedit extrem de bănos pentru consilierul general, care a putut în acest fel să-si satisfacă hobby-urile foarte scumpe: masini de lux, trabucuri cubaneze, telefoane exclusiviste si excursii exotice în jurul lumii". * Aflat în campanie electorală în Sighetu Marmatiei, Ion Iliescu a fost ultragiat de un simpatizant al PD-L, care i-a strigat: „Teroristule! Ai venit să furi voturi? Nemernicule!" Asta-i situatia. * Presa scrie că, la „nunta de diamant", Ana de Bourbon-Parma a avut „buchet din flori de mazăre". Ce buchet o să aibă atunci nevasta lui Radu Mazăre? Violete de Parma! * În Polonia, o fetită a fost adusă pe lume în stare de ebrietate. Ce să-ti povestesc? Mare scofală! În România se petrece chestia asta de zeci de ori pe zi. Si cu fetite, si cu băietei. Uite-i, de pildă, pe frătiorii Traian si Mircea Băsescu. Voi cum credeti că s-au născutără ăstia doi marineri? Aveau usoare urme de sînge în alcool. Dar, mai bine să ne oprim aici, fiindcă nu vrem să le jignim „genitorii" * În nr. viitor vom publica amintirile doamnei Mirela Serbănescu despre amorul cocosat dintre tovarăsa Daniela Buruiană si Nicolae Dide, cum se tăvăleau ei în mocirla adulterului, în sediul PUSD, iar secretara Luminita nu lăsa pe nimeni să intre. * La închiderEa editiei. „Tricolorul" de marti a apărut un articol de sport, intitulat „Vedeta Adrian Mutu se crede semi-zeu". Merită să-l cunoască si cititorii „României Mari": „În urmă cu vreo 10 ani, antrenorul echipei F.C. Arges, Nicolae Dobrin, a vrut să schimbe un jucător si să bage altul pe teren. Dar, stupoare! Jucătorul a refuzat, rămînînd, pe mai departe, să joace (prost). Întrucît partida se televiza, milioane de oameni au văzut incredibila scenă, aflînd si numele obrăznicăturii: un oarecare Mutu. Nume comic, desigur. Anii au trecut. Tînărul a mai crescut, fiind remarcat de Dinamo, unde a si ajuns. Jucător talentat, desigur, nu-i contestă nimeni valoarea. Dar de unde atîtea inele, brătări, cercelusi, tatuaje, alunite si alte

briz-brizuri pe el? Numai fite! Si încă marele public nu l-a auzit cum vorbeste: ce mare e el, cum are, el, toată lumea la picioare, cine mai e ca el, el e nr. 1, el, el si iarăsi el, peste tot numai el! La recentul turneu de pregătire al echipei Nationale, acest Mutu l-a făcut pe Stefan Iovan albie de porci, amenintîndu-l că-l dă afară de la lot. Cine e Iovan? Căpitanul echipei de vis de la Sevilla, cel care a primit si a ridicat primul, deasupra capului, Cupa Campionilor Europeni! Era în noaptea de 7 spre 8 mai 1986. Cîti ani avea Adrian Mutu atunci? Probabil vreo 5-6 anisori. Un tînc cu muci la nas. Acum, mormolocul a crescut si mătură pe jos cu ceea ce, mai mult ca sigur, el n-o să ajungă niciodată: campionul unei campioane europene! Care mai e si antrenor secund al nationalei. Iar Victor Piturcă tace, ca un las, de teamă că Mutu s-ar putea să se supere si să nu mai dea goluri, care goluri îl tin pe el în functie. Dar, si fără să se supere pe cineva anume, Mutu ratează. Asa s-a întîmplat vineri seara, în meciul cu Italia. Degeaba a dat Mutu un gol (frumos, ce-i drept), din actiune, dacă pe urmă l-a anulat singur, ratînd lovitura de 11 metri. Dar unde scrie că el trebuia să bată 11 metri? De ce arestuieste el toate mingile? Cine i-a dat dreptul să vămuiască totul în echipă, să se poarte ca un turn de control? Si cum îsi permite băiatul ăsta atît de prost crescut să se comporte ca un stăpîn absolut? Era clar, pentru toată lumea, că, numai cu cîteva minute înainte de finalul meciului, Mutu nu mai avea suflu, îsi pierduse nu numai vitalitatea, ci si luciditatea în joc. Obligatoriu, altcineva trebuia să bată 11 metri. Dar, cine ar fi îndrăznit să ia mingea din mîna acaparatoare a lui Mutu? Ar fi fost prăpăd, toate lăntisoarele si zdrăngănelele din lume s-ar fi revărsat în capul temerarului. Asa că vedeta s-a apropiat de minge, cu gîndul lacom că el bate singur Italia, a sutat si, pardon, scuzati, bonsoar, l-a luat la tintă pe portarul Buffon. El, Mutu, fiind adevăratul bufon. Ce dezamăgire imensă, ce oftat din rărunchi, ce jale mare, peste toată suflarea românească! Tocmai el, care nu dormise la gîndul că are misiunea să facă fericit un popor întreg! L-a făcut, asa e, dar nu fericit, ci nefericit. Fireste, se poate spune că asa e în fotbal. Se mai si ratează. Da, dar una e să rateze un om care îsi vede lungul nasului, ca Hagi – si alta e să rateze un încrezut, care nu-si mai încape în piele de-atîtea fandoseli ca acest Mutu. Căruia i s-a urcat la cap că el e Briliantul. Care Briliant? Cine-a mai născocit si tîmpenia asta? Una peste alta, ceva mai multă modestie nu i-ar strica acestui fotbalist. Sfatul nostru este să se maturizeze mai repede, pînă nu-l trînteste viata, în stilul ei imprevizibil, iar atunci n-o să-i plîngă nimeni de milă. Si încă ceva: Mutu n-o să-i ajungă lui Hagi, niciodată, nici la degetul mic...”
Alcibiade

18.06.2008

Materiale reproduse din ziarul „Tricolorul“

Vicepresedintele Senatului României, Corneliu Vadim Tudor, a avut convorbiri oficiale cu presedintele Parlamentului Greciei, Dimitrios Sioufas

Comunicat de Presă

În continuarea vizitei pe care o întreprinde la Atena, în fruntea delegatiei române la Adunarea Parlamentară a tărilor riverane Mării Negre, dl. Corneliu Vadim Tudor, vicepresedinte al Senatului României, a avut marti, 10 iunie a.c., convorbiri oficiale cu presedintele Parlamentului Greciei, dl. Dimitrios Sioufas. În cadrul dialogului au fost abordate o serie de aspecte ale cooperării pe multiple planuri dintre cele două tări si popoare, fiind subliniat rolul diplomatiei parlamentare în dezvoltarea acestora.
Seful delegatiei române la Adunarea Parlamentară a tărilor riverane Mării Negre i-a adresat presedintelui Parlamentului elen, din partea presedintelui Senatului României, dl. Nicolae Văcăroiu, invitatia de a vizita, în toamna acestui an, tara noastră. Invitatia a fost acceptată cu plăcere.
Biroul de Presa al Senatului României
10 iunie 2008

Marti, 10 iunie, s-a desfăsurat un rodnic dialog între vicepresedintele Senatului României si presedintele Parlamentului Greciei. Menionăm că la Atena există un Parlament monocameral.

Finalul Summit-ului PABSEC (Parliamentary Assembly of the Black Sea Economical Cooperation) - fotografie de familie, reunind delegati din 12 tări si observatori din alte 10.

Pentru împrospătarea memoriei:

Mircea Geoană, Tăriceanu si Melescanu vor să-l suspende pe Traian Băsescu din functie

Surse din SIE ne-au precizat că sîmbătă, 11 martie, a.c., la Restaurantul „Casa M" din Cartierul Francez, a avut loc o masă festivă dedicată sărbătoririi zilei de nastere a lui Teodor Melescanu (născut la 10 martie 1941), deci jubileul a 65 de ani). În jurul orei 23,30 a apărut Călin Popescu-Tăriceanu, însotit de Dinu Patriciu, iar după miezul noptii a venit si Mircea Geoană. Discutiile purtate de convivi s-au centrat pe următoarele probleme:
1) Excluderea lui Adrian Năstase din PSD, a lui Dan Ioan Popescu, ca si a acolitilor acestora.
2) Folosirea lui Ion Iliescu pentru atragerea de partea lui Mircea Geoană a sustinătorilor celui dintîi, după care se va căuta îndepărtarea lui definitivă.
3) Constituirea unei noi aliante pentru guvernare, formată din PNL si PSD.
4) Izolarea politică a lui Traian Băsescu, urmată de suspendarea din functie, invocîndu-se încălcarea repetată a Constitutiei, depăsirea prerogativelor prezidentiale, sustinerea acordată

constant PD-ului. Pentru atingerea acestui deziderat se va încerca si atragerea sprijinului PRM-ului, prin intermediul lui Mircea Geoană.
(Text reprodus din revista „România Mare”, nr. 818 din 17 martie 2006)

Ce rusine teribilă: fosta presedintă a Comisiei de Învătămînt din Camera Deputatilor a ajuns să scandeze la televizor:
„VANGHELÉ! VANGHELÉ!“

Miercuri seara, L. O. Vasileasca stătea ca o pupăză-n ringul de box, la Realitatea TV...

Cînd este precedată de o viată ternă si de anonimat, mizeria nu pare să fie chiar asa de urîtă. Dar cînd înaintea ei au fost încredere, sperantă si grandoare – căci a fi membru al unui Parlament al unei tări din Uniunea Europeană la 35 de ani înseamnă respect si grandoare – atunci decăderea si mizeria sînt, parcă, si mai vrednice de dispret.
Din pretuirea cu care ai fost tratat de către presedintele PRM si întregul partid, să ajungi un combatant disperat în luptele de supravietuire, în cosul cu rufe murdare al PSD, să devii un membru obscur în galeria de suporteri ai infractorului analfabet Marian Vanghelie, să te vadă o tară întreagă cum îi scandezi numele la televizor! Aceasta este traiectoria dezonorantă pe care a ales-o deputata L. O. Vasilescu, fostă presedintă a Comisiei de Învătămînt din Camera Deputatilor, fostă presedintă a Organizatiei de Tineret România Mare, fostă, fostă... Din „Copiii teribili” ai lui Jean Cocteau s-a ales praful, drumul de astăzi al traseistei Vasilescu ne aminteste dramele lor, zugrăvite de marele scriitor si cineast francez acum mai bine de jumătate de secol. Drum dezonorant, încheiat miercuri seara la televiziune, în galeria lui Vanghelie. Vae victis, vai de cei învinsi...

O blasfemie la adresa Istoriei Nationale

Numai în România se putea întîmpla asa ceva. Potrivit unui contract semnat între Ministerul Culturii - condus, încă, de acest mare impostor care este Adrian Iorgulescu - si Compania Louis Vuitton, Statuia Pompierilor, amplasată pe Calea 13 Septembrie, în fata Hotelului Marriott, a fost ascunsă, pur si simplu, într-un cufăr purtînd marca respectivă. Nemernicul care a dat avizul în acest sens se numeste Stefan Damian si este sef al Comisiei care ar trebui să apere monumentele istorice. Monumentul ajuns pe post de umeras a fost realizat, prin subscriptie publică, în 1901, de către locuitorii Bucurestilor în amintirea celor 50 de pompieri, condusi de căpitanul Pavel Zăgănescu, căzuti în luptele cu fortele otomane venite să înăbuse Revolutia de la 1848. Exact acum 160 de ani. Căpitanul Zăgănescu (care pălmuise un turc obraznic, ce scuipase în urma trupelor române) avea să supravietuiască pînă la începutul Secolului XX.

Cum se insultă tara

Un ciudat obicei a prins, de-o vreme încoace, la o seamă din oamenii de la noi. Stăpîniti de nemultumirile lor, care în cele mai multe cazuri sînt de ordin personal si nu privesc niciodată decît mizeriile noastre de-acasă, ei le proiectează dincolo de granită si sînt gata să le etaleze cu mare lux de amănunte, de cîte ori un străin îsi întrerupe călătoria, la Bucuresti, pe 24 de ore. Paraponisitii, la astfel de ocazii, iau aere de victime si se prezintă în fata străinului ca niste Robinsoni căzuti între sălbatici, care, în calitatea lor de paratoneri ai civilizatiei si ai umanitătii, sufăr de toate neajunsurile. Mici politicieni rubiconzi, care dincolo de vama Curtici n-ar însemna nimic prin greutatea lor specifică, apar ca niste mucenici ai drepturilor omului si ai dezrobirii universale. Gazetari ratati, plini de pistrui si de tranzactii, predestinati prin bagajul lor intelectual să fie peste frontieră cei mai neglijabili anonimi, se ridică în asemenea momente si fac pe cenzorii moravurilor din tară. Si unii, si altii sînt moralisti intransigenti, si unii, si altii nu mai pot de durerile neamului si, fireste, ale omenirii în general. (…) Cazul de acest gen al d-lui Guernut e recent si în amintirea tuturor. Venit în Capitală la invitatia unei societăti inexistente, secretarul Ligii drepturilor omului de la Paris s-a împărtăsit de-o curioasă experientă. Toti care l-au primit aici n-au făcut altceva decît să-si batjocorească tara în cuvîntul lor. Vă reamintiti discursurile d-lor Mille, Dobrescu, Costaforu, cu care primeau pe oaspete la banchetul de la grădina Suzana! Ei vorbeau cu totii de-un pămînt nenorocit, plin de „lacrimi si de sînge“, pe care s-a întîmplat să descindă marele străin. Din tiradele ilustrilor reformatori, România apărea ca un biet furnicar întunecat, mult mai trist decît patria lui Abd-El-Krim bunăoară, condamnat unei anihilări lente si sigure. Glasul lor

desnădăjduit lăsa să se înteleagă că numai dînsii sînt torte aprinse în această beznă stupidă si că un ajutor cît mai grabnic se impune din luminatul occident, care să intervie pentru a salva un petec de umanitate primejduită. Această tînguire, meschină si dezonorantă, a devenit un cliseu de toate zilele în admirabila noastră presă, care cu drept cuvînt îsi zice independentă, fiindcă nu depinde cîtusi de putin de nici o coardă a sufletului românesc. (…) Nu stiu ce vor gîndi ilustrii oaspeti, de cîte ori citesc aceste pagini stropite cu noroi. Dacă sînt oameni destepti, desigur, îsi dau seama că au în fata lor sau fiinte inferioare, sau indivizi interesati, care fac cu ochiul dintr-un sentiment perfid si perfect explicabil. Dacă sînt mai putin inteligenti, atunci cred în baliverne si, întorsi la casa lor, multiplică si ei injuriile. Un lucru e cert: noi aici nu ne mai speriem de aceste retete demodate. Tot santajul care s-a făcut cu străinătatea nu mai impresionează. Oricum se insultă tara, ea îsi merge înainte acelasi drum croit de-o predestinatie care e expresia frămîntărilor sale interioare. (…)
OCTAVIAN GOGA
(Text reprodus din revista „Tara noastră“,
5 iulie 1925)

Presa dă de pămînt cu cimpanzeul papagal:
Cristian Boureanu, speculant de terenuri

Deputatul PD-L Cristian Boureanu a cumpărat, împreună cu sotia, un apartament în New York, în februarie 2008, contra sumei de 970.000 USD, iar în perioada 2007-2008 a cumpărat 16 terenuri intravilane în Capitală si 2 în judetul Ilfov! Conform declaratiei de avere a deputatului, majoritatea terenurilor sînt cumpărate împreună cu fratele său, cele achizitionate în Capitală avînd suprafată totală de 73.680,37 mp, iar cele din Ilfov, 36.800 mp. Democrat-liberalul a vîndut, în 2007, trei terenuri, în Sectorul 3 al Capitalei, în statiunea Sinaia si în Moara Vlăsiei (Ilfov), pentru suma totală de 3.781.360 euro. În 2007 si 2008, Boureanu a contractat credite de la diverse bănci în sumă de 5.616.000 euro si 776.600 dolari.
El a si împrumutat unor firme suma de 1.170.106 lei, iar unor persoane private, 385.230 lei si 11.768 euro, dintre care soacrei sale 5.328 euro si cumnatei 2.440 euro. Boureanu are în bănci 110 USD, 403.609 euro si 4.424 lei si detine aproximativ 170.000 euro numerar. A încasat de la Camera Deputatilor 48.678 lei, indemnizatie de deputat. Din dividende, a încasat 507.225 lei si a mai primit 20.931,2 lei chirie pentru un teren din Tunari (Ilfov), de la o firmă privată. Are un autoturism Dacia 1310, din 1984, două apartamente în Bucuresti si unul în Constanta. Boureanu a postat pe site-ul Camerei Deputatilor, de la începutul mandatului, 23 de declaratii de avere, dovadă că averea lui se modifică foarte repede.
(Text reprodus din ziarul „Azi”,
nr. de joi, 12 iunie 2008)

Nimfa din Plescoi, primărită a Capitalei ?

Initial, la Primăria Capitalei trebuia să candideze, din partea PSD, Victor Ponta, iar din partea PD-L, Elena Udrea. Asta a fost întelegerea dintre Traian Băsescu si Mircea Geoană. Întrucît sondajele preliminare arătau că ginerele lui Ilie Sîrbu n-ar fi avut nici o sansă, era dată drept cîstigătoare Nimfa din Plescoi. A urmat refuzul lui Victor Ponta de a intra în luptă, moment în care cei de la PSD l-au aruncat „în arenă” pe firavul Cristian Diaconescu, crezînd că cei de la PD-L o vor păstra pe listă pe amanta Chiriasului de la Cotroceni. Numai că Geoană avea să fie păcălit, încă o dată, prin aparitia candidaturii lui Vasile Blaga. Se spune că în primul tur Oprescu ar fi fost la circa 17 procente în avantaj fată de Blaga, scorul real fiind de 46,5 la

29,5. De asemenea, se comentează că gunoierul guraliv Cezar Preda ar fi avut o relatie amoroasă cu Elena Udrea, despre care a aflat Traian Băsescu, care a dispus ca acesta să candideze la Consiliul Judetean Buzău, unde să piardă si să fie compromis definitiv…

Restituiri

Ideea creării unei comisii comune de anchetă în problema suspendării presedintelui e o mare diversiune menită a duce în derizoriu procedura. Motive:
1) La art. 67 al Regulamentului sedintelor comune ale Camerei si Senatului se precizează: „dacă datele existente sînt suficiente pentru a fi sesizată Curtea Constitutională sau dacă este necesară contituirea unei comisii comune de anchetă". Deci, comisia se constituie dacă datele sînt insuficiente (!!!), ceea ce nu e cazul.
2) În cadrul comisiei, pe anumite puncte sau capete de acuzare vor fi foarte multe discutii contradictorii (provocate de persoane santajabile direct de Cotroceni) care vor zăpăci electoratul, ceea ce este în favoarea presedintelui.
3) Trusturile media care ar trebui să ducă acest război pot fi deturnate pe parcursul unei perioade asa de îndelungate.
După părerea mea, Geoană este „jucat" în această problemă, si ar fi foarte bine dacă dumneavoastră i-ati „deschide ochii".

Liviu Codirla
(2007 – pe atunci, deputat PRM si informator, voluntar, al Tribunului – acum dezertor la PD-L, în barca lui Traian Băsescu)

Să rîdem cu repetentii de la Realitatea TV

Într-o editia de Stiri de la Realitatea TV, o crainică a zis asa: „Familia din Turcia s-a mutat în Popesti-Leordeni în această toamnă". Care „această toamnă", zuzo? Abia sîntem în luna iunie...

Un jubileu
Miercuri, 11 iunie, s-au împlinit 60 de ani de la actul istoric al nationalizării din 11 iunie 1948. N-ar strica nici astăzi un bis...

O formulare stupidă:

„ESTI CU CE TE HRĂNESTI" (?!)

A avut loc, la Muzeul National de Geologie (?!), o Conferintă de Presă cu acest titlu imposibil: „Esti cu ce te hrănesti" (?!) Probabil că românii se hrănesc cu pietre, de vreme ce manifestarea respectivă s-a desfăsurat în locul cu pricina. Dar cine o fi fost imbecilul care a debitat „cogitarea" asta, improprie limbii române? Auzi colea: „Esti cu ce te hrănesti"... Ptiuuu!

A murit secretara revistei
„România Mare“, Bucura Turcu...

Miercuri seara a încetat din viată, în urma unui infarct miocardic, Bucura Turcu, secretara revistei „România Mare”, în vîrstă de 73 de ani. Un om linistit si muncitor, Bucura Turcu a lucrat încă de la începuturi, din anul 1990, la revistă si la Fundatia România Mare, cărora le-a dedicat întreaga sa putere de muncă si toată activitatea profesională. Prin disparitia ei, familia profesionistilor si a colaboratorilor fideli ai „României Mari” a cunoscut o dureroasă pierdere. Dumnezeu să o ierte.

Întîmplare, sau mînă criminală?

Turnul Bisericii Evanghelice din Bistrita, veche de 700 de ani, a fost mistuit de flăcări

În seara zilei de 11 iunie 2008, în jurul orelor 19,30 la Biserica Evanghelică din centrul istoric al orasului Bistrita, judetul Bistrita-Năsăud, s-a declansat un incendiu de proportii, care a produs panică în rîndul cetătenilor comunitătii respective. Considerat cel mai important simbol al Bistritei, si unul dintre cele mai importante atractii turistice din Transilvania, Turnul Bisericii Evanghelice a ars ca o tortă. Monument reprezentativ de arhitectură de la începutul Renasterii, turnul bisericii, cel mai înalt din Transilvania (75 m) a fost făcut scrum după ce schela montată pentru reabilitarea acestuia s-a aprins. Acoperisul turnului a căzut după o oră si jumătate de la izbucnirea incendiului. Pompierii au intervenit cu 8 autospeciale, au reusit cu greu să localizeze focul si asta abia după ce întreaga schelă ridicată în jurul turnului si scările care duceau la clopotnită au fost mistuite de flăcări. La ora producerii incendiului niciunul dintre muncitorii care lucrau la reabilitarea turnului nu mai era la muncă.
Nu au fost semnalati răniti. Mii de bistriteni au venit în jurul Bisericii Evanghelice, însă au privit neputinciosi cum cel mai important simbol al orasului se face scrum. Castanii din parcul situat în apropierea bisericii au luat si ei foc, dar pompierii au rusit să tină focul sub control pentru a nu se extinde la locuintele din jurul bisericii si nici la primărie. Specialistii sositi la fata locului au stabilit în unanimitate că focul nu a fost cauzat de un scurtcircuit, deoarece tabloul electric nu era pus sub tensiune. S-a emis ipoteza unei mîini criminale. Dar există si ipoteza ca muncitorii aflati la lucru să-si fi făcut focul, ori pentru a-si încălzi mîncarea sau pentru un grătar, practică deja consacrată pe unele santiere de constructii. Pagubele se ridică, după primele estimări, la suma de 1 milion de euro. Nu s-au produs stricăciuni în interiorul monumentului. În lunile iunie si iulie trebuiau să se desfăsoare manifestările Zilele Bistritei si Nunta Zamfirei. Acestea au fost anulate, iar cei 180.000 de lei noi alocati au fost directionati către refacerea turnului. Un rol important în luarea acestei decizii a avut-o si deputatul PRM de Bistrita-Năsăud, preot Ioan Aurel Rus. De asemenea, fondurile ce se vor strînge cu ocazia

desfăsurării Serbărilor Bistritei Medievale vor fi destinate reparatiilor la Biserica Evanghelică.

O scrisoare pierdută (Si regăsită)

Viorel Duca îi scrie, din SUA, în anul 2004,
pastorului evanghelist Constantin Chisălită (apoi stăpînii americani i-au dat ordin să dezerteze de la PRM la PNL)…

Hello Costică… În sfîrsit am ajuns cu bine acasă în Viena, după o plăcută săptămînă în România. Am reusit să trec prin prisma discernămîntului cele experimentate împreună cu tine în Bucuresti, iar în cele ce urmează voi căuta să-ti relatez succint cele observate si experimentate în perioada amintită. Înainte de toate, tin să-ti multumesc pentru timpul tău dedicat acestui program, precum si aranjamentelor făcute (… toate acestea cu succes, bineînteles…) cum, de altfel, si modului profesional de care ai dat dovadă.
Dacă ar fi să mă întrebi cum mi s-a părut si ce impresii am după această vizită, as putea să-ti scriu un roman, dar, stiind că mai cu drag accepti să-mi citesti „telegrama“, am să caut să-ti relatez doar cîteva din gîndurile esentiale. Dac-ar fi să-ncep cu cea mai impresionantă si relevantă experientă, as dori să încep cu deosebită impresie pozitivă a fratelui Cornel Tudor. Îmi permit să-i spun frate pentru că, la despărtirea noastră, mi-aduc aminte că mi-a zis frate Viorel. Asadar, cred că nu voi gresi dacă în contextul acestui e-mail am să fac această remarcă de-a lungul corespondentei noastre în a-l numi fratele Cornel. Măi Costică, nu stiu ce alte valoroase calităti mai are omul acesta, dar, în ce priveste înzestrarea mintii, este în adevăratul sens al cuvîntului o somitate, un caracter tenace si din cele auzite atît la conferinta de presă, cît si în particular, este de-o integritate rar întîlnită, calitate ce trebuie prin definitie să caracterizeze un adevărat lider… Ce pot să-ti spun mai mult, e omul de care cred că Dumnezeu are nevoie de el acum, si cred de asemenea că-l va putea folosi pentru o anumită vreme, ca aceasta, în România. Cea mai plastică asemănare care-mi vine în minte este cea din scriptura lui Ioan Botezătorul: „Glasul celui ce striga în pustie. Neteziti cărările Domnului…“. De-ar face Bunul Dumnezeu ca natiunea română să-i audă glasul asa cum odinioară poporul sfînt l-a auzit pe-al lui Ioan Botezătorul… Nu cunosc încă impresiile fratelui Cornel după ultima noastră întîlnire, în special fată de mine; sper, totusi, ca aceasta să fi fost benefică mutual. Am fost deosebit de multumit în inimă după cele observate în întîlnirea noastră, mai ales faptul că reciprocitatea respectului tău fată de dumnealui si al dînsului fată de tine este într-o proportie semnificativă. Mă bucur de faptul că esti aproape de el, mai ales că acum, în aceste vremuri, un om ca tine îi este de mare nevoie. Nu atît de unul care să stea în preajma dumnealui, să-i „ducă servieta“, ci de unul care să continue să mijlocească înaintea lui Dumnezeu pentru păstrarea unei minti sănătoase, a unui caracter tenace si a nunei întelepciuni venite de sus. Cred că pentru un timp ca ăsta, Dumnezeu te-a pus în legătură cu fratele Cornel. Îmi pare bine că îti vei întelege menirea. Chiar îmi ziceam, după ce-am venit acasă: cîti alti buni prieteni ar mai fi nevoie să stea în jurul lui… Nu cunosc prea îndeaproape anturajul fratelui Cornel, dar m-as bucura nespus să stiu că acei apropiati lui sînt oameni pe ai căror umeri se poate bizui în orice vreme. Tocmai de aceea, cum îti spuneam si în zilele ce le-am petrecut împreună, as fi vrut să-i fiu de folos în cele mai detaliate lucruri, să-i fiu un bun prieten pe umărul si cuvîntul căruia ar putea să conteze oricînd. Voi căuta să lucrez la o cît mai bună imagine a dumnealui peste Ocean, chiar si-acum cînd mă voi reîntoarce spre California, atent în schimb de a-mi cunoaste limitele si atributiile, de a nu interfera cu interesele companiei din Israel care se ocupă de campania electorală a dumnealui. Oricum, noi păstrăm legătura… în eventualitatea că e nevoie de ceva, iată-mă, aici sînt … Nu stiu care va

fi perioada dumnealui de a veni în Viena, dar, cum spuneam, dacă este nevoie de prezenta mea aici, în vederea unor rezervări protocolare, te rog să nu eziti în a mă contacta, doar să stiu în prealabil cu cîteva zile de aceasta, pentru reusita unei cît mai bune coordonări. As fi vrut să stiu impresiile si opiniile tale referitoare la experienta avută împreună în anturajul fratelui Cornel. Sper să te revăd în curînd. Apropo… Dacă vei considera, as putea să fiu de folos în campania electorală a voastră, acum pentru locale. Te rog lasă-mă să stiu si despre aceasta… Probabil, as avea un impact pozitiv în această campanie, mai ales că am această experientă dobîndită de-a lungul anilor în California, împreună cu prietenul meu si-al tău, Bowler, în special de la ultima campanie electorală din 2000 a lui Bush. Cred că ar fi foarte interesant să testăm teritorial (în România) ceea ce am experimentat în America, în comunitatea celor peste 1,5 de milioane români cu acea ocazie. Asadar, Costică, acestea îmi sînt primele opinii si impresii după întîlnirea cu fratele Cornel. Încă o dată vreau să-ti multumesc pentru facilitarea acelei întîlniri; sper să-ti fi fost un prieten ce ti-a adus cinste prin prezenta mea acolo. Să continuăm să ridicăm mîini curate înaintea lui Dumnezeu, atît de mijlocire, în vederea revărsărilor binecuvîntatelor Lui haruri peste noi si familiile noastre, cît si multumiri pentru tot ceea ce ne dă cu mîna largă. (…Să nu uiti să te rogi si pentru fratele Cornel, aceeasi rugăciune…mai ales că tu esti părinte sufletesc si pe cei ca tine Dumnezeu îi ascultă cu plăcere…). Cam acestea am dorit să ti le împărtăsesc, acum Domnul să fie cu tine si casa ta.

Vio

P.S. I-am trimis o scrisoare de multumire fratelui Cornel, pe care sper că a primit-o. Mi-a făcut o deosebită plăcere să i-o scriu. Pe curînd.

Handicapatul Dan Petre, dacă vreti, iar a dat cu mucii în fasole, dacă vreti, la Antena 3...

Nu stim cine tot îl invită la Antena 3 pe copilul idiot al batozei fanariote Zoe Petre. Dar stim că lumea trece pe alt program, cînd vede capul de ocnas al acestui imbecil. Fiindcă Dan Petre e imbecil, asta nu se discută. Pînă si Briana Lesbiana si-a dat seama de chestia asta si a divortat, fugind, cu picioarele la spinare, unde a văzut cu ochii – adică la Parada Gay. Duminică, retardatul danpetre a fost invitatul unei crainice cu dintii stricati, care vorbeste ca o mitralieră, fără punctuatie, niciodată nu vom sti cum o cheamă. Tîmpitelul iar si-a tras mucii, cu zgomot, iar a bălăngănit din căpătîna aia ca o bucată de săpun de rufe, iar s-a întrerupt la jumătatea frazei, a dat ochii rosii peste cap si a băgat formula salvatoare „dacă vreti”. Nu, nu vrem, mă, boule! Nu vrem nimic de la tine, vaco! Texaco! Lăbăreala repetentului a fost plină de cacofonii, ca de obicei. (Nici cu Corina Drăgotească nu ne e rusine, fiindcă, la Realitatea TV, a debitat „să poată identifica candidatul”). Dar, iată cîteva dintre emisiile verbale slobozite de nărodul ăsta, îmbrăcat ca un papagal (cravată cu buline la cămasă cu dungi, îi cobeste mă-sii a pîrnaie, pentru cele 5.000.000 de dolari primite ca spagă, în 1998, de la mafiotii Lafarge, ea fiind mijlocitoare la vînzarea holdingului ROMCIM). Asadar: „Graba de a vedea copilul treaz încă 2 ore... ca să mai interactioneze... ăăă... e o problemă... E o întrebare pe care mi-o pun ca cetătean (poftă bună la cacofonie – nota red.). E clar că e nevoie de o guvernare mai cetăteană... dacă vreti... Nu-i normal să avem 70% sau 90% din politicăl lidersipul român... ăăă... Sîntem cu totii muritori... Sîntem în exceptionalismul statistic... nu putem să lucrăm... Nouă ne trebuie, dacă vreti... În America, dacă vreti... Îl conduce cu masina, dar face parte... dacă vreti... Prin anii ‘70 era... dacă vreti... exceptionalismul unei plimbări cu masina... Partidele sînt, totusi, facilitatori (?!) între puterea politică si cetătean... Nuuu... Si-acuma... Aaaa... Activismul politic, dacă vreti... Si nouă ne e frică... dacă vreti... Dacă ne uităm si pe practicile audio-vizuale... Prietenul meu, Răsvan Popescu, de la CNA... Pă undeva la nu stiu cîte sute dă metri... Aaaa... Bun... Votati-L pe Dumnezeu... Acuma, cum

vă spun...” Etc., etc.
Directiunea Scolii de Corectie

S-a mai pus o bomboană pe coliva Europei

ROMÂNIA, SINGURA TARĂ DIN LUME UNDE MORTII ÎI VOTEAZĂ PE VII, IAR VIII ÎI VOTEAZĂ PE MORTI !

- În turul II al asa – ziselor alegeri locale, listele electorale erau pline de persoane decedate, în timp ce într-o comună din jud. Iasi lumea l-a votat, pînă seara tîrziu, pe un primar care murise în cursul diminetii -

După respingerea, de către Republica Irlanda, a Tratatului de la Lisabona, Europa mai primeste o lovitură: în România, tară a cărei membră este de la 1 ianuarie 2007, democratia este la pămînt, iar anarhia politică a atins cote inimaginabile. Statul de drept nu functionează deloc. Coruptia din domeniul economic riscă să fie întrecută de coruptia politică. Furtul electoral se face la lumina zilei, sfidător, antrenînd mijloace inimaginabile pentru o tară europeană. După turul I, autoritătile au recunoscut riscul ridicat pe care îl prezentau unele sectii de votare, ca urmare a coruperii alegătorilor. Desi numărul sectiilor de votare s-a înjumătătit în turul al II-lea, peste 35.000 de cadre ale Politiei, Jandarmeriei, Politiei de Frontieră si alte structuri au asigurat paza si ordinea publică, fată de 50.000 în primul tur. Apelurile la un proces electoral civilizat, democratic, de bun-simt si în spirit european n-au constituit decît simplă demagogie, din moment ce, de această dată, desi încăierările si ciomăgelile au fost mai putine, au fost practicate alte forme de fraudare. În Bucuresti, în sectoarele 1, 5 si 6, acolo unde candidatii PD- L erau angajati în bătălia pentru primării, rata de participare la vot era, la orele 14,00, de 17- 20 %, fată de media de 12 – 13 % din celelalte sectoare ale Capitalei. Este clar că aici s-a pus în miscare mecanismul listelor suplimentare si al listelor de flotanti, purtînd marca infractorului de Traian Băsescu.
Astea n-au mai fost alegeri, au fost hotie pe fată, dirijată de interese ce duc spre domeniul imobiliar, aflat la mare căutare îndeosebi în Bucuresti, unde pretul pe metru pătrat a ajuns să fie mai mare decît salariul pe un an al unui român obisnuit. Si în împrejurimile Capitalei afacerile devin tot mai prospere, îmbogătindu-i peste noapte pe cei care au reusit să pună mîna la timp pe pămîntul amărîtilor de români. Un escroc de teapa lui Andrei Chiliman, care îsi anunta alegătorii că va termina cu rechinii imobiliari, are în Bucuresti nu mai putin de 13 case. În ce tară europeană s-a mai pomenit, pe de altă parte, ca întregi comunităti să fie duse la sectiile de votare ajutati de însotitori, pentru că ei nu stiu nici să scrie, nici să citească? La Sintesti, multi dintre tiganii de acolo nici nu s-au regăsit pe liste. Sintestii apartin de comuna Vidra, aflată la numai 12 km de Bucuresti. Afacerile cu pămînturi i-au adus pe cei interesati, ca si la Stefănesti, la vot încă din primele ore ale diminetii. Vorbind de acelasi Chiliman, mai multi studenti din campusul de la Agronomie, care stau în cămin cu viză de flotant provizorie, au mărturisit că au primit cîte 1 milion de lei în schimbul votului pentru adevăratul rechin PNL –ist. Un alt competitor la dregătoriile Bucurestilor, umflatul Piedone, a fost demascat cum că este unul din cei care si-au luat permisul de conducere auto în mod fraudulos la Pitesti. Cum se stie, 22 de politisti si angajati de la Serviciul de Permise Auto Arges au fost retinuti vineri dimineată, fiind acuzati de luare de mită.
Mita si listele suplimentare, precum si vizele de „flotanti“, au marcat decisiv rezultatele celor

două tururi ale alegerilor locale. Fapte inimaginabile legate de frauda electorală se regăsesc în toate judetele si localitătile tării. Există sute de dosare penale. O analiză temeinică, corectă si obiectivă a ceea ce s-a întîmplat la 1 si 15 iunie în România ar duce la concluzia anulării imediate a acestor asa - zise alegeri locale ...
„TRICOLORUL“

Ca în fiecare an

LA 15 IUNIE A FOST DEPUSĂ LA MORMÎNTUL LUI MIHAI EMINESCU O COROANĂ DE FLORI, CU TRICOLOR, DIN PARTEA LUI VADIM

În aceste vremuri triste, de batjocorire a valorilor nationale, PRM este singurul partid care cinsteste memoria marelui nostru Poet National Mihai Eminescu. Duminică, 15 iunie a.c., cu prilejul comemorării a 119 ani de la moartea acestuia, la mormîntul său din Cimitirul Bellu a fost depusă, din partea presedintelui PRM, senator dr. Corneliu Vadim Tudor, o frumoasă coroană de flori cu panglică Tricoloră. Oamenii simpli, care participă în fiecare an la omagierea lui Mihai Eminescu, au mărturisit emotia pe care le-a produs-o gestul liderului PRM. Domnul Corneliu Vadim Tudor a fost reprezentat la această ceremonie de d-na Mitzura Arghezi, fiica eminentului poet Tudor Arghezi, si de dl. Ioan Bâldea.

„Barack Obama este amicul Israelului de frică să nu aibă sfîrsitul lui Kennedy“,
spune Khaddafi

La Stampa (Italia) - Obama, un frate care se înseală. Din Libia, colonelul Khaddafi îsi oferă contributia la campania electorală pentru alegerile prezidentiale din noiembrie cu un veninos elogiu adus lui Obama.
Celebrînd cea de a 38-a aniversare a alungării americanilor din ultima bază pe care o aveau în Libia, imprevizibilul Moammar - spune cotidianul israelian Haaretz - s-a oprit îndelung asupra promisiunii făcute de Obama de a sustine Ierusalimul ca o capitală indivizibilă a statului evreu.
Un discurs care nu i-a plăcut lui Khaddafi si pe care l-a interpretat în maniera sa. Si, de aceea, pornind de la premisa că Obama este un „frate kenyan“, un „negru“ pentru al cărui succes lumea musulmană se roagă, a explicat că va fi stigmatizată „ignoranta“ sa în politica externă.

Se vede că Obama „nu cunoaste politica internatională si nu a studiat conflictele din Orientul Mijlociu“, a spus Khaddafi. Este posibil, a lansat el ipoteza, „să fi exagerat pînă într-atît încît nici măcar evreii, al căror vot vrea să-l obtină, nu l-au crezut“. În mod sigur, a continuat el, „declaratiile acelea i-au răscolit pe toti sustinătorii lui din lumea arabă, din Africa si lumea arabă“. Acum “sperăm că este vorba de o minciună electorală”, dar chiar dacă ar fi asa, „aceasta este democratia?“. „Este propagandă electorală si tu crezi că este un lucru serios. Tu crezi că acesta este adevărul si în schimb te iau peste picior pentru a obtine votul tău”. Khaddafi s-a întrebat dacă Obama suferă de un „complex de inferioritate“ pentru că este negru.
Acest lucru, a spus colonelul, „ar fi o tragedie“ si l-a îndemnat pe senatorul de Illinois să meargă înainte, pentru că „trebuie să fie orgolios pentru faptul că este negru si să simtă că toată Africa îl sprijină“. Colonelul speră, de altfel, că Obama „va schimba America si politica americană din trecut, în special fată de arabi“.
Extinzînd această învălmăseală, Khaddafi s-a hazardat asupra unei ipoteze privind motivatiile candidatului democrat. Obama a exprimat sustinerea sa pentru Israel, a spus colonelul, de teamă că Mossadul îl va ucide cum a făcut cu presedintele John F. Kennedy: „Credem că se poate teme că va putea fi ucis de agentii israelieni si să aibă acelasi sfîrsit ca si Kennedy, cînd va vedea mai clar programul nuclear israelian“.

O scrisoare pierdută si... regăsită

MEMORIUL MEMBRILOR C.P.Ex. AFLATI ÎN ÎNCHISOARE
Domnule Corneliu Vadim Tudor,
Presedinte al PRM

Din fostul organ de conducere al PCR - CPEx -, blamat, prigonit, arestat, condamnat, întemnitat, au mai rămas, sub stigmatul detentiei politice, 6 insi. Vă este cunoscut că, dintre toate tările fostului bloc comunist al Europei Răsăritene, România a fost singura care si-a maltratat pînă la – sau pînă aproape de – reprimare fostii lideri politici. Pe baza isteriei politice de moment s-a înscenat organului de conducere al PCR un proces menit să-l lichideze moral si fizic.
După o cercetare judecătorească de 9 luni, în ciuda rigidităţii excesive a procedurii, a lipsirii apărării de martori, Tribunalul Militar Teritorial Bucuresti s-a văzut nevoit să respingă toate acuzatiile Procuraturii Generale, catalogîndu-le drept simple alegatii, să achite o parte din inculpati, iar celorlalti – pentru camuflarea măsluirii procesului – să le inventeze minore licente penale. În recurs, Sectia Militară a Curtii Supreme de Justitie, demolînd literalmente rechizitoriul procuraturii – numit o colectie de prezumtii rău intentionate – ne-a achitat pînă la ultimul. Pentru ca, în virtutea unei vointe oculte, într-un vacarm agitatoric organizat, plenul mic al Curtii Supreme să anuleze toate hotărîrile judecătoresti si să pronunte – fără judecată, încălcînd codul de procedură – pedepse draconice, între 8 si 16 ani închisoare, escamotînd caracterul politic al cauzei si punîndu-ne sub incidenta Codului Penal, ca pe ultimii borfasi de drept comun. Desi, între timp, analize pertinente au modificat viziunea cauzelor si răspunderilor evenimentelor din decembrie 1989 – am cita spre exemplu Raportul SRI către parlamentari, forurile înalte ale statului au recunoscut că fenomenul este încă nebulos, incert, că nu s-au limpezit elementele pentru concluzii, decizia dată în mare grabă de Curtea Supremă – singura care a sfidat toate dubiile – pronuntînd concluzii definitive si măsuri punitive irevocabile – a rămas neclintită. Presedintele tării, domnul Ion Iliescu, a atenuat această tragedie, gratiind o parte din fostii membri ai CPEx condamnati la pedepse pînă la 16 ani, în acelasi unic proces si pe baza acelorasi învinovătiri. Apreciem atitudinea de rationalitate

politică si întelegere umană cu care partidul dvs. a receptat actul prezidential. Cu toate că ani de zile avocatii, presa, unele partide demonstrează că procesul politic al CPEx a fost camuflat samavolnic sub o emblemă penală si înghesuit la întîmplare în dreptul comun, abia Consiliul Europei a recunoscut acest adevăr, conditionînd primirea României în forurile vestice, printre altele, si de lichidarea detentiei politice. Recent, însusi presedintele Ion Iliescu, făcînd un urias pas înainte în promovarea principiilor statului de drept, a declarat răspicat importantului post international de Televiziune CNN că „ei (adică noi, fostii membri din CPEx) au fost desigur condamnati pentru responsabilitatea lor politică" si „că prin prisma drepturilor omului si ale cetăteanului noi nu avem dreptul de a mentine în detentie prizonieri politici". Presedintele tării a recunoscut deschis: „Am fost criticati exact pentru aceste aspecte de către unele elemente si forte atît din interiorul tării, cît si din exterior". După o asemenea recunoastere oficială, internatională, a realitătii, mai este posibil să persiste starea de fapt reclamată mai sus de subsemnatii? Cu atît mai mult cu cît sănătatea detinutilor politici, ruinată irecuperabil în închisoare, face ca orice amînare să nu le mai permită să ajungă ziua libertătii. Nu este un secret că 4 dintre noi, nemaiputînd rezista, au pornit pe drumul cel vesnic. Iată motivele pentru care facem un apel la dvs. să uzati de influenta politică de care dispuneti pentru ca – pînă la revizuirea procesului si restabilirea adevărului, care nu stim dacă ne va mai prinde în viată – să concurati la actul salutar al ridicării pedepselor abuzive ce ni s-au aplicat. Rugămintea noastră este de a initia sau, în ultimă instantă, de a sprijini un proiect de lege pe baza căruia Parlamentul, în virtutea prerogativelor constitutionale de care dispune, să decidă gratierea noastră, sau să se ajungă la un acord politic, în sensul că presedintele tării să decreteze gratierea personală a celor ce trebuie să ne executăm în continuare pedeapsa în temnite. Fără îndoială, realizati pe deplin că acest act nu numai că nu va dăuna prestigiului partidului dvs., ci, dimpotrivă, vă va afirma ca factor de normalitate si dreptate socială. Încredintati că întelegeti pe deplin ratiunile demersului nostru si că nu veti pregeta să participati la înfăpuirea actului justitiar si umanitar la care vă chemăm, vă asigurăm de cele mai alese sentimente de consideratie si respect.
Ciobanu lina * Constantin Nicolae
* Oprea Gheorghe * Olteanu Constantin * Popescu Dumitru * Pană Gheorghe

---

Iată încă o dovadă
a fraudei nerusinate de la 1 iunie:

GEADĂU IOANA ANDREEA A VOTAT PE LISTA SUPLIMENTARĂ DE FLOTANTI (SECTORUL 6 AL CAPITALEI), DAR APARE SI CA... PRESEDINTĂ A SECTIEI DE VOTARE!

ROMÂNIA
Municipiul Bucureşti
Sectorul nr. 6

Circumscripţia electorală nr. 42
Secţia de votare nr. 1116

LISTA ELECTORALĂ SUPLIMENTARĂ
pentru alegerea consiliului local al sectorului, a Consiliului General al Municipiului Bucureşti, a primarului sectorului şi a primarului general al municipiului Bucureşti

Nr. crt.	Semnătura alegătorului	Numele şi prenumele alegătorului	Codul numeric personal	Domiciliul / Reşedinţa alegătorului (strada, nr. casei, bloc, apartament)	Tipul, seria şi numărul actului de identitate
1		BĂNĂRU JULIETA	2560334400463		CI RD 194359
2		GEAMĂU IOANA ANDREEA	2650619400687		CI RD 204158
3		PISIAN ADRIAN ANGHEL	1730918400830		CI RT 177113
4		PREDA LAVINIA-LOREDANA	2711124450430		CI RT 465039
5		MUSAT TUDOR	2500404400791		CI AG 100?
6		DAVID VICTORIA	2450909400592		CI SB. NR. 445196
7		GHEORGHESCU ANA-STEFANI	2771127421556		CI RD 161304

Preşedintele biroului electoral al secţiei de votare
GEAMĂU IOANA-ANDREEA
(numele şi prenumele, semnătura, [illegible])

Un Drept la Replică refuzat de mincinosii de la „Ziua“

În „ZIUA“, într-o frumoasă zi de vară, vineri, 13 iunie, „citînd“ surse din conducerea P.R.M (?!), domnul Răzvan Gheorghe încearcă să acrediteze ideea că în partidul nostru ar fi probleme, probleme mai mari ca la alte partide politice, generate de unii haini si cîinosi lideri rebeli, printre ei fiind si eu, semnatarul acestor rînduri, Corneliu Bichinet.
Cine sînt eu? Presedintele unei filiale a PRM care munceste si obtine rezultate bune. De exemplu, în comuna mea, Dragomiresti, am obtinut, din primul tur, postul de primar si 8 din cei 11 consilieri locali, unul dintre ei, la 78 de ani, fiind chiar tatăl meu, prof. Vasile Bichinet.

Apoi, filiala are în 12 comune candidati în turul al doilea si mă străduiesc să-i ajut să cîstige, cum se va întîmpla si-n orasul în care locuiesc, Negresti, candidatul nostru, Vasile Voicu, avînd cele mai mari sanse să ajungă primar.
Noi am mai obtinut 118 posturi de consilieri locali si consilieri judeteni, 15% din numărul celor prezenti la vot, adică 25.000 de cetăteni vasluieni dîndu-mi votul pentru ocuparea postului de presedinte al Consiliului Judetean Vaslui, între mine si partid fiind o diferentă de 5 procente în favoarea mea. E ceva, nu?! Ei bine, le cer celor care n-au treabă prin filiale ori pe la Bucuresti să facă abstractie de mine si să se apuce de muncă, asa cum le-am sugerat în mai multe rînduri. Ce am de spus, o fac fără menajamente în interiorul partidului, în cadrul Biroului Permanent. Tuturor celor de bine le urez numai bine, smecherilor, însă, lenesilor si potlogarilor le sugerez să mă ocolească. Oricum, veti mai auzi de mine!
Cu respect,
Corneliu Bichinet

Guvernul bulangiilor C. P. Tăriceanu si Adrian Iorgulescu a plătit din banii unui popor înfometat

NUNTA DE PIATRĂ A UNUI BĂTRÎN RĂUFĂCĂTOR AL ISTORIEI

Mihai I si Ana de Bourbon-Parma, împiedicîndu-se în... toiagul regal.

Acest handicapat, care a făcut numai rău Poporului Român, ex-regele Mihai de Hohenzollern, continuă să-i exploateze si să-i sfideze pe români. Cel care a dat România pe mîna rusilor, fiind recompensat pentru aceasta cu înaltul Ordin „Victoria“, si l-a omorît pe Maresalul Ion Antonescu, hotul care a plecat din tară cu obiecte de artă si alte bunuri de o valoare inestimabilă, a intrat zilele trecute în posesia Castelului Peles cu o nerusinare iesită din comun. Toti pupincuristii regalisti s-au bucurat că „regele“ s-ar fi întors acasă. Nu-i mai ajung nici Palatul Elisabeta si nici Castelul de la Săvîrsin. Nu-i ajunge nici întreaga Vale a Prahovei. Lăcomia acestei molii aflate cu un picior în groapă este ca o boală incurabilă. Pentru cine strînge el atîtea averi? Pentru cele 5 iepe ale sale si pentru bulangiul Radu Duda, un actoras modest, care se dă print. Dar iată că nesimtirea fostei familii regale are resurse nebănuite, asa încît ce le mai lipsea românilor era „nunta de diamant“ a acestor două cadavre ambulante. Lux orbitor, înalte oficialităti ale Statului, foste si actuale, gardă de onoare cu toate căpeteniile SPP de fată, invitati de peste hotare. Un spectacol jenant, făcut si de această dată pe spinarea amărîtilor de români, care n-au bani de mîncare si de medicamente, n-au locuri de muncă, fiind obligati să ia drumul străinătătii, urmăriti ca niste indivizi care au hotia în sînge. Un asemenea spectacol n-avea cum să coste mai putin de 5-6 milioane de euro. Parlamentarii PRM îi vor interpela în curînd pe cei de la Putere în legătură cu toate acestea.
Nunta a tinut trei zile si a început printr-un concert găzduit de Atheneul Român. Au fost aici regina Sofia a Spaniei, principele Alexandru al II-lea al Serbiei, fostul rege Constantin al II-lea al Greciei cu sotia sa, Ana Maria, fostul rege si premier bulgar Simeon de Saxa-Coburg. Ce mai, peste 500 de personaje apartinînd a 14 familii regale de prin Europa. Toti lingăii si oportunistii politici din tară au tinut să fie văzuti cu acest prilej. Inclusiv Ion Iliescu si Petre Roman, cei care îl alergau prin tară pe Mihai, în 1990, trimitîndu-l înapoi la Versoix, ca pe un borfas de rînd. Au mai participat Emil Constantinescu, fostul ministru de Interne tărănist Dudu Ionescu, acelasi nemernic de Victor Rebengiuc, ginere de colonel de Securitate, care povestea cum a plîns el de bucurie si s-a sters cu hîrtie igienică la ochi. Nu putea lipsi nici anonimul regalist Ionel Haiduc, care dezonorează, prin comportamentul său, înalta functie de presedinte al Academiei Române. Dar cei mai dizgratiosi ni s-au părut a fi premierul Călin Popescu- Tăriceanu, care purta mîndru o imensă cocardă pe piept, Bogdan Olteanu si ministrul infractor al Culturii, Adrian Iorgulescu, cel care a livrat, la cheie, Castelul Bran unui pierde-vară de prin lumea largă… De la această nuntă au lipsit, totusi, cîteva personaje importante: Maresalul Antonescu, pe care Mihai l-a trimis la moarte, cei peste 170 de mii de militari români care au fost băgati în linia întîi de armata sovietică, precum si cei 300.000 de patrioti români morti la Canal si în temnitele staliniste.

În lucrarea sa „Black Nobility Unmasked Worldwide“, 1985, dr. John Coleman situează Casa de Hohenzollern si pe ex-regele Mihai I în rîndul „Aristocratiei Negre“, formată din cele mai bogate si influente familii nobiliare din Europa. Sînt numite „Aristocratia Negră“ din cauza folosirii uneltirilor necurate, adică a minciunilor, a înselăciunilor, crimelor, terorismului si a satanismului (magiei negre). Iată cîteva dintre familiile „Aristocratiei Negre”: Casa de Finck; Casa de Thurn and Taxis; Casa de Thyssen – Bornemisza; Casa de Guelph (Marea Britanie); Casa de Wettin (Belgia); Casa de Bernadotte (Suedia); Casa de Liechtenstein (Liechtenstein); Casa de Oldenburg (Danemarca); Casa de Hanovra (Germania); Casa de Bourbon (Franta); Casa de Orania (Olanda); Casa de Grimaldi (Monaco); Casa de Wittelsbach (Germania); Casa de Braganza (Portugalia); Casa de Nassau (Luxemburg); Casa de Habsburg (Austria); Casa de Savoy (Germania); Casa de Karadgeorgevic (Iugoslavia); Casa de Württemberg (Germania); Casa de Zogu (Albania), precum si familiile Agnelli, Colonna si Pallavicini din Italia.

Matrozul Chior mai face si lucruri bune

TRAIAN BĂSESCU A FOST INVITAT LA NUNTA DE RAHAT A LUI MIHAI DE HOHENZOLLERN, DAR A REFUZAT SĂ PARTICIPE!

Spre a evita o eventuală confuzie, precizăm că această ultimă fotografie a lui Traian Băsescu alături de Mihai de Hohenzollern a fost scoasă de la arhivă, datînd de la 30 septembrie 2007. Acele vremuri au trecut...

Timp de cîteva zile, presa română a bîjbîit cu privire la acest subiect, nestiind care e adevărul: de ce n-a fost Băsescu la „nunta de diamant” a lui Mihai de Hohenzollern? S-a auto-exclus, după cum titra postul Antena 3? N-a fost invitat? Realitatea a fost alta: Băsescu a fost invitat, dar l-a tratat cu sictir pe strigoiul din cimitir. Mai mult decît atît, dar l-a înjurat de mama focului pe bătrînul răufăcător al Istoriei, în stilul său marinăresc. Foarte bine a făcut. În schimb, au participat Ion Iliescu si Petre Roman, cei care, în 1990, i-au fugărit pe Mihai si pe baba lui ca pe ultimii borfasi, azvîrlindu-i, înapoi, peste granită. Apropo de hoasca asta nenorocită, Ana de Boulion-Sarma, care nu ciripeste deloc pe româneste: de cînd si pînă cînd e asta regină? Care regină? Atunci cînd s-a măritat cu handicapatul Mihai, în 1948, ăsta nu mai era rege, ci mecanic auto. Si încă ceva: prea multi bulangii la paranghelia asta, în frunte cu „ministrul” Inculturii si Incultelor, Adrian Iorgulescu, pe care l-a lăsat si nevasta

(dansatoarea Liliana, de la Operetă) pe motiv de curlangeală. Cine stie, s-ar putea ca Adrian Iorgulescu si Radu Duda să fi făcut parte din acelasi cerc al Kavalerilor de Kurlanda...
VLAD TEPES

---

o intrebare pe zi:

Stiati că acel comisar-sef de Politie, de la Biroul anti-drog (răspundea de 4 judete) care, în urmă cu cîtiva ani, l-a arestat, într-un bar din Mamaia, pe fiul lui Ion Tiriac pentru trafic de droguri si, din ordinul său, s-a făcut o perchezitie la vila fostului tenisman din Cartierul Primăverii (Bucuresti), unde s-au găsit peste 9 kilograme de stupefiante - a fost pedepsit si mutat, în batjocură, dintr-un loc în altul, de la o frontieră la alta? Din banda de traficanti mai făcea parte, alături de Tiriac-junior, si fiica presedintelui Federatiei Române de Fotbal, Mircea Sandu, dar totul s-a musamalizat. Asa o fi si prin America?

Vineri, 13 iunie, a mai murit un soldat român în Afganistan...

Încă un militar român a fost ucis în Afganistan, si alti 3 au fost răniti vineri, la ora 5 dimineata, ora României. Purtătoarea de cuvînt a MApN, Andreea Dumitru, a declarat că militarul ucis este fruntasul Claudiu Marius Covrig, în vîrstă de 29 de ani. Militarul apartinea Batalionului 300 Infanterie „Sfîntul Andrei" din Galati, dislocat în Afganistan. Cei 3 militari răniti sînt sublocotenentul Marius Vasile Apostol (24 de ani), sergentul major Daniel Dumitru Drugan (26 de ani) si caporalul Marius Barbu (30 de ani), din cadrul aceluiasi Batalion. Românii au fost atacati cu aruncătoare de grenade de către fortele insurgente, în timp ce efectuau o misiune de patrulare pe autostrada Qalat-Kabul.
Batalionul 300 Infanterie din Galati urma să se întoarcă peste o lună în tară, fiind înlocuit de un alt batalion de vînători de munte. De la 11 noiembrie 2003 si pînă în prezent, în Afganistan si-au pierdut viata 7 militari români, iar alti 15 au fost răniti. Desi există o importantă presiune a opiniei publice si a unor cercuri politice interne, Traian Băsescu refuză categoric să discute o retragere a militarilor români atît din Irak, cît si din Afganistan. În timp ce alti membri ai Uniunii Europene din Estul Europei, cum ar fi Cehia, Ungaria si Bulgaria, si-au retras complet soldatii din acele locuri…

O hotărîre înteleaptă a Justitiei

ICOANELE CRESTINE AU REVENIT ÎN SCOLILE ROMÂNESTI

Prezenta icoanelor crestine în scolile publice este legală, a decis joi Înalta Curte de Casatie si Justitie, în urma recursului formulat de Ministerul Educatiei si Cercetării (MEC) si de către 150 de organizatii din România. Instanta supremă a dat cîstig de cauză MEC si Coalitiei pentru Respectarea Sentimentului Religios, care au actionat în judecată Consiliul National pentru Combaterea Discriminării (CNCD).
În noiembrie 2006, CNDC a adoptat decizia aberantă că prezenta icoanelor si simbolurilor crestine în scolile de stat reprezintă o discriminare fată de persoanele de altă religie. La vremea respectivă, toate cultele din România, cu exceptia cultului Adventist de Ziua a saptea, s-au declarat împotriva recomandării formulate de CNCD.

Afirmatii pentru care nu băgăm mîna în foc

* Traian Băsescu l-a certat, duminică noaptea, la sediul central al PD-L, pe Vasile Blaga pentru că a negociat cu PRM.
* Cine se află în spatele lui Sorin Oprescu? Unii zic că evreii, altii afirmă că rusii...
* Mircea Geoană va fi debarcat din fruntea PSD în curînd, pe motiv că i-a dat cu piciorul lui Sorin Oprescu.
* Guvernul româno-maghiar al lui Tăriceanu va cădea mai repede decît se poate bănui.
* La fel ca după alegerile locale din 2004, PRM va recupera prin negocieri ceea ce a pierdut prin fraudă.

Recoltă modestă, dar cinstită si legală, a PRM la alegerile locale

* 1.088 consilieri locali
* 12 consilieri judeteni
* 3 consilieri generali ai Municipiului Bucuresti
* 16 primari de comune
* 1 primar de municipiu resedintă de judet (Buftea, jud. Ilfov)
* 1 primar de oras (Slănic Prahova)
* Numerosi viceprimari si vicepresedinti de Consilii Judetene, unii deja confirmati

---

Un pamflet uitat al lui Nicolae Iorga despre... pornograful Eugen Lovinescu!
MONSTRUOZIT|TI CONTEMPORANE

Pornografii, inteligenti cum sînt – si gata să se laude cu operele lor, dintre care ale d-lui Lovinescu, cu celebra călătorie în Grecia, au trezit admiratia Apusului, care l-a si ales prin toate Academiile –, au început să dea explicatii, adică să ne furnizeze un material pretios, pentru cît înteleg si cum judecă. Eruditul critic si istoric de orice are dreptul să romanteze pe oricine. Să nu ne mirăm că mîine ne va lua de vii si va inventa în jurul nostru ce-l taie mintea si-l îngăduie gustul. Pentru a învia astfel de oameni al căror geniu îl depăseste, ca piramida lui Keops o biată furnică din umbra ei, domnia-sa are un sistem, si ni-l destăinuie. Ar fi trebuit să-i dau cuvîntul, fiindcă nimic nu poate egala suficienta naivă a acestui pontif al criticii române în toate domeniile. Domnia-sa procedează, ca sistem, prin „alb si negru". Cu cît e mai mare zugrăvitul, cu atîta mai multă batjocură si însusire. Numai negrul din desene nu cuprinde caricatura celui zugrăvit. E drept că sistemul e favorabil d-lui Lovinescu însusi: cînd îl vom „romanta" si pe dumnealui – si ce bine o să-i sadă! – punem foarte putin negru, fiindcă albul domniei-sale e de o valoare aproape disparentă. Deci Eminescu trebuie să fie: betiv, stricat, scandalagiu; n-ar strica într-un nou roman să fie si hot si asasin – ceva mai mult „negru".
Dar Lovinescu adaugă nu numai că trebuie, dar e si adevărat. Dovadă că a fost la Hanul Vangheli, a întrebat codoasele de la 1936 asupra pătaniilor amoroase ale poetului pe la 1870-1880 si o venerabilă bătrînă i-a povestit totul de-a fir'a păr, parcă ar fi văzut ieri toate blăstămătiile astea. Deci, metoda: cînd „romantezi" pe cineva, întrebi pe la casele de întîlnire si de prostitutie. Nu cumva e pe acolo vreo babă care să-si aducă aminte... Si nu numai pe acolo întreabă dl. Lovinescu, dar si la Comisariat. Si mă cheamă acolo, ca să mă conving si „să-i cer scuze". Scuze sînt de cerut cuiva, si o fac cu umilintă: publicului. Dar eu n-am crezut că, răscolind prin atîta turpitudine literară, poate răsări – să-mi ierte dl. Lovinescu cuvîntul –

atîta prostie!
* * *
Dar marele luptător, care nu poate scrie două rînduri fără a-si cădelnita totala nulitate în domeniul cugetării si al scrisului – „cele mai frumoase pagini", „E. Lovinescu a dus învătătura mai departe" –, nu se lasă. Putina sa inteligentă îndărătnică se zbuciumă în filosofeme. Întîi aduce certificatul nasterii sale intelectuale din Maiorescu, adică dintr-o doctrină moartă de peste jumătate de secol. Maiorescu? Oricine trebuie să-l salute pe succesor. De fapt, în „Junimea" de la Iasi, cînd nici nu era născut, în cea de la Bucuresti, cînd învăta la scoală, noul pontifice al esteticii cu pornografie n-a avut nici un amestec. Respins de la „Sămănătorul" cel moralist si tendentios, pentru completa lipsă de talent, s-a furisat la junimistii care de mult nu mai făceau literatură. De unde, deci, „succesiunea"? Dl. Brătescu-Voinesti, într-o nobilă scrisoare, a vorbit de „preocuparea" morală. Dl. Lovinescu nu întelegea ideea. Nu s-a gîndit nimeni să spună că tinta literaturii e morala – cînd am recomandat-o eu? –, ci că din orice literatură sănătoasă iese o atmosferă morală, adică de armonie, de bună-cuviintă, de tinută. I se pare si „preopinentului" că ar fi asa: „arta este ea însăsi morală". Dar, cînd aduce înainte, pentru succes, toate scîrbăriile, atunci, robită, în adevăr robită, unui etalaj de spurcăciuni, ea nu mai e artă. Nu e vorba de purificarea prin artă a domeniilor josnice, ci de înjosirea ei prin căutarea si exploatarea lor. Fără a mai vorbi de cazul d-lui Lovinescu, adică de completa lipsă de talent. Crede iarăsi apărătorul mîrsăviilor cu care pîngăreste memoria lui Eminescu că scapă printr-o comparatie. Arta e de „o temperatură atît de înaltă, încît toate impuritătile se mistuie". Se mistuie, onorabile domn, în chiar sufletul poetului, si se vede numai flacăra. Si, iarăsi, căldura vine din talentul pe care pedanti ca d-ta nu-l au. Morala, urmează cavalerul Hotelului Vanghele, e de domeniul meu, iar domnia-sa e cu arta între „oamenii de gust" – dovadă toate ororile pe care le-a proslăvit o critică din care nu va rămîne nimic –, si domnia-sa se laudă cu o „sensibilitate" care rezistă la prezentarea scenelor de bordel si cu o „pregătire" de filologie latină, pentru ca, pe baza statisticilor de conjunctii, să se prezinte ca mare poet al unei literaturi de al cărei adevărat înteles nu se va putea apropia niciodată. Oricine are dreptul de a trata drept abjectă o literatură care se complace în lumea localurilor de prostitutie, si orice pretentie la frumusete, pe care numai insolenta si-o poate decerna singură, are nevoie de alt verdict decît acela al cercurilor închise si al cafenelelor.

N. Iorga
(Text reprodus din revista „Noul Sămănător",
nr. din 15 iulie 1936)